

Iliaster Alcelaine

Ridder af Elestania

Idealer:

Egenskaber:

Vaner:

Svagheder:

LORD BOROS ALCELAINE

– herre af Gleivas loyal tjener af

Glestanaia

Denne karakter er beskrevet af Iliaster Alcelaine

– Boros' søn og scenariets helt.

Bemærk at du igennem beskrivelsen får ting at vide om Iliaster, som spilleren ikke selv ved, og at det kun er hans opfattelse af Boros, og ikke nødvendigvis sådan Boros ser sig selv.

Min herre fader hersker over Elestaniass største og mest betydningsfulde len, Gleivas. Nogen ville mene, at han, skulle han ønske det, ville kunne tage kampen op med kongen selv og komme sejrrig fra det. Men naturligvis er disloyalitet ikke noget han ønsker. Lord Alcelaine er en retskaffen mand, der forstår at være taknemmelig, for den betydning han har, og er sig bevidst om, hvilket ansvar der følger med. Han er blevet opdraget og oplært af sin far som den kommende lensherre, lige siden han kunne forstå de ord, der blev sagt til ham. Ligesådan har min fader opdraget min bror Hadrian Alcelaine.

Lord Boros er en mand med mange pligter og mange ansigter – mindst et til hver, og det er ikke dem alle, jeg har set. Der er et ansigt til Lord Alcelaine den noble herre, der omgås de andre adelige og ved alt om etikette, og hvordan man siger, hvad man mener uden nogensinde at sige det. Der er et ansigt til lensherren Alcelaine varetager af Gleivas, manden med ansvar for utallige menneskers skæbne; manden der giver sine soldater ordre og sine bønder visdomsord, der beslutter skatter og renovationer. Der er et ansigt til dommeren Alcelaine, der må afgøre lægfolk og lavadels stridigheder. Der er et ansigt til, når han ridder igennem de små byer og skal vise sit folk, hvordan Lord Alcelaine ser ud. Der er et ansigt til Lord Boros, når han taler med sine venner iblandt de adelige og hans mest betroede i sin hird.

Der er et ansigt for Boros ægtemanden. Et for Boros faderen. Også der tror jeg, at der til tider er mere end et – måske den første og anden ægtemand, måske den først og anden fader.

Boros ser alt i livet som pligter. Nogen af dem er muligvis pligter, han holder af, men Lord Alcelaine er opdraget til at kende sit ansvar og sine hæftelser og overser dem aldrig.

Jeg har dog hørt rygter om, at det var anderledes en gang, før min tid, da han var ung og nygift med sin første kone – det siges, at han den gang glemte at lægge sit ansigt i de rette folder og blot var Boros. Længe har jeg ønsket at vide, hvem denne mand var, men min bror Hadrian nægter at tale om den tid, han hævder, at han husker meget lidt, men jeg tror trods alt, han erindrer mere, end han anerkender.

Lord Boros' giftermål med min moder Lady Ellarine var et af pligt. Pligt til at sikre arvinge skulle noget ske med Hadrian, pligt til at give slip på fortidens mørke og huske at holde facade, pligt til at have nogen til at trække ham ind i adelens verden, som han nær havde mistet interesse for. Han er siden hen kommet til at holde af Lady Ellarine, men han kan aldrig betragte hende uden at se, hvordan hun ikke er hans tabte kærlighed

Dette er naturligvis ikke ting, Lord Boros har fortalt mig, eller for den sags skyld nogen anden, men noget jeg har lært at se – især i måden han betragter mig på. Jeg er søn af den forkerte kvinde i hans øjne. Al hans kærlighed går til hans førstefødte, Hadrian, den første drøm, og det der er tilbage af en tabt tid. Han har altid opfyldt sin pligt som fader overfor min søster Cassandra, min lille bror Jean og jeg selv, men aldrig lige så helhjertet.

At min fader valgte at udpege mig til æren at drage ud og bekæmpe Elestaniass trussel overraskede mig kun delvist. Skulle jeg vende hjem sejrrig, ville han formentligt have ønsket, at det var Hadrians navn, der således kom til at blive besunget. Skulle jeg slet ikke vende hjem, vil min fader opfylde sin pligt og sørge over tabet, som det sømmer sig, med det ene ansigt, imens det andet i stilhed vil glæde sig over, at det ikke var hans arving, der gik tabt. Min yngre bror Jean er så lille, at det naturligvis ikke ville være en mulighed at sende ham af sted – trods han selv er af en helt anden holdning.

En ting, der dog må nage Lord Alcelaine, er, at den anden ære, som kongen har tildelt sin helt, hans yndige datter Elise Benisandre, ikke kommer til at tilfalde Hadrian. Imidlertid vil hun blive borgfrue, i fald at jeg ikke vender hjem.

Personligt værdsætter jeg blot muligheden for at gøre min familie ære – og min chance for at vise min fader, at jeg, skønt jeg ikke er hans førstefødte, er noget værd.

Essensen af Boros: Han er en magtfuld mand, der er vant til at begå sig i adelsmændenes verden. Han er fra barnsben opdraget til, at det ansvar, der følger med, gør, at alt i livet er pligter – om det er ting man holder af eller ej. Han har lært at iføre sig ansigter til enhver lejlighed det være sig domsafsigelser eller familieliv. Ud over pligterne tynger sorgen ham. Han elskede sin første hustru højt, og den anden og hendes børn har altid stået i skyggen af hendes minde. Den kærlighed, han har at give, går til hans førstefødte søn og arving Hadrian.

Essensen af Hadrian: Hadrian er Lord Alcelaines førstefødte og arving til Gleivas. Han er en munter ung mand, der ikke har kendt til mange sorger i livet. Hans fader elsker ham højt og ser ingen skavanker, hvilket har gjort Hadrian en smule arrogant overfor alle andre. Han er kompetetiv og har et konstant behov for at vise, at han er al sin faders anerkendelse værdig.

Hadrian føler sig meget forsmået over ikke at være den, der er udvalgt til at rejse ud på kongens ridderfærd og høste ære og er ude af stand til at forstå, at det er, fordi Lord Boros gør det for at beskytte ham. Han respekterer sin bror Iliaster, men har opgivet at slutte fred med sin stedmor Ellarine.

Essensen af Ellarine: Hun er lord Alcelaines anden hustru, og har altid stået i skyggen af den første. Det tog hende tid at acceptere, at hun ikke kunne hamle op med mindet om den tabte kone, men det skete, og hun er en god borgfrue. Hun bærer nag til Hadrian, den førstefødte søn, som tager al Lord Boros' kærlighed fra hendes børn, som hun selv pylrer helt ekstremt om. Hun har søgt tilflugt hos Skaberen og præsten Severin, da hun blev forsmået af sin husbond. Hun frygter at sende sin elskede søn Iliaster af sted i krig, selvom hun gerne under ham æren. Hun synes ikke, at Elise Benisandre er god nok til hendes søn, selvom det bliver svært at finde en hustru af bedre navn.

Essensen af Elise: Hun er prinsesse af Elestania, kongens datter lovet væk til familien Alcelaine som et tegn på taknemmelighed over deres tro tjeneste. Hun er vant til at blive behandlet med respekt og ærbødighed, men er venlig. Hun er intelligent og observant og forstår at holde øje med alle de vigtige tegn og ord, der udveksles imellem folk, trods alt er intriger de royales spil. Hun er blevet trolovet, men anser det ikke for den sidste vigtige gerning, hun skal foretage sig i sit liv. Hun troede, at det var den førstefødte, Hadrian, hun skulle ægte, og det vil formentligt også være tilfældet, hvis ikke Iliaster vender hjem igen. Hun er interesseret i at lære af borgfruen Ellarine i håb om at blive klar til at overtage hendes arbejde. Hun mistror Iliaster at være far til den forældreløse køkkenpige Aalis.

Begyndelsesreplik: ”Kan du tilgive mig den skæbne jeg har tildelt dig?”

ELISE BELISANDRE – Iliaster Alcelaines forlovede og datter af kongen af Glestan

*Denne karakter er beskrevet af Iliaster Alcelaine
– Elises forlovede og scenariets helt.*

*Bemærk at du igennem beskrivelsen får ting at
vide om Iliaster, som spilleren ikke selv ved, og
at det kun er hans opfattelse af Elise, og ikke
nødvendigvis sådan hun ser sig selv.*

Elise er en ung kvinde, hvis skønhed er besunget over hele landet, som det bør sig være, når man er kongens datter, og hendes navn gøre huset Aleclaine stor ære. Så snart det var endeligt besluttet, at det var mig, der fik æren af at bekæmpe kongens bror Dubhán, flyttede frøken Benisandre til min fædrene borg, der vil være hendes hjem for den nærmeste fremtid.

Hun er en prinsesse, men det har ikke gjort hende fremfusende, hun er passende bly, og jeg tænker, at det må være skræmmende for hende at skulle flytte hele sit liv her til. Jeg forsøger at behandle hende med passende ærbødighed, men ikke på bekostning venlighed og varme, det er trods alt til min ære, at hun er her, og jeg ser gerne, at hun ved, at jeg værdsætter det. Det var dog tydeligt, at hun ligesom min storebror Hadrian havde forventet, at det var den førstefødte – og ikke mig – hun skulle ægte. Var hun skuffet, da hun fandt ud af den faktiske ordning, skjulte hun det godt. Imidlertid kan jeg næppe forestille mig, at en kongedatter ikke er en anelse stødt over ikke at skulle arve det len, hun er blevet sendt til.

Jeg har haft muligheder for at tale med Elise under fire øjne. I begyndelsen var hun meget forsigtig og holdt sig til formaliteter og etikette, men med tiden er hun åbnet mere op – både for mig og for andre, selvom hun tydeligvis endnu føler sig som en gæst på Gleivas. Hun lægger dog ikke skjul på sine meninger og kræver ublut, det hun ønsker sig; royalitet er vant til at blive opvartet. Dette giftermål var tilsyneladende første gang, hun ikke havde et ord at skulle have indført – om hun ville have gjort modstand, hvis hun kunne, ved jeg ikke.

Hun er ganske høflig og venlig overfor alle – alle på nær én. Den unge pige Aalis der arbejder i køkkenet. Jeg har ikke forstået hvorfor, Aalis er en sød og venlig pige, som jeg har kendt, siden hun var helt lille. Hendes mor døde under

fødslen, men vi sikrede os, at der blev set efter barnet. Jeg prøver at give den friske lille pige lidt opmærksomhed, når jeg har muligheden, det er ikke rigtigt at ignorere dem, der har det svært, når man kender til deres sorger.

Elise er en intelligent pige, der forstår sig på både ord og tal. Hun prøver allerede at komme borgfruen, min moder Ellarine nær, for at lære om sine fremtidige pligter og sætte sig ind i, hvordan alting foregår på Gleivas. Hun holder sig fortrinsvis i baggrunden, men hun er køn og vigtig nok til at ingen beklager sig, når hun træder frem på scenen. Hun er meget observant, det er ikke udelukkende andres ord, hun bider mærke i, hun noterer sig tonefald, bevægelser og mimik. Hun lytter også til dem, der ikke har titler, for tjenestefolk taler ofte mere frit.

Hun nyder at dele disse observationer og overraske folk med, hvor meget hun ved. Til tider har jeg på fornemmelsen, at hun ikke fortæller mig det for at dele sit indblik eller for at have noget at tale om, men fordi hun vil se min reaktion. Jeg kan fornemme hendes øjne ransage mig og kan ikke lade vær med at fundere over, hvem hun deler disse observationer med.

Jeg føler mig skyldig over at rejse og efterlade Elise så kort efter, at hun er kommet her til for min skyld. Selvom hun er stærk og vil holde stand, kan det ikke være let at måtte overlade sin skæbne til en mand, man ikke kender, men forventes at komme til at elske – og som man end ikke ved om vender hjem igen.

Min broder Hadrian har mere end en gang spøgt med, at de begge må side tilbage og længselsfulde vente på den ædle ridders tilbagekomst, og at de nok skal holde hinanden med selskab indtil da. Det burde ikke bekymre mig, både Hadrian Alcelaine og Elise Belisandre er ærefulde mennesker af god slægt og med al forstand på etikette og omgang...

Essensen af Elise: Hun er prinsesse af Elestania, kongens datter lovet væk til familien Alcelaine som et tegn på taknemmelighed over deres tro tjeneste. Hun er vant til at blive behandlet med respekt og ærbødighed, men er venlig. Hun er intelligent og observant og forstår at holde øje med alle de vigtige tegn og ord, der udveksles imellem folk, trods alt er intriger de royales spil. Hun er blevet trolovet, men anser det ikke for den sidste vigtige gerning, hun skal foretage sig i sit liv. Hun troede, at det var den førstefødte, Hadrian, hun skulle ægte, og det vil formentligt også være tilfældet, hvis ikke Iliaster vender hjem igen. Hun er interesseret i at lære af borgfruen Ellarine i håb om at blive klar til at overtage hendes arbejde. Hun mistror Iliaster at være far til den forældreløse køkkenpige Aalis.

Essensen af Ellarine: Hun er lord Alcelaines anden hustru, og har altid stået i skyggen af den første. Det tog hende tid at acceptere, at hun ikke kunne hamle op med mindet om den tabte kone, men det skete, og hun er en god borgfrue. Hun bærer nag til Hadrian, den førstefødte søn, som tager al Lord Boros' kærlighed fra hendes børn, som hun selv pylrer helt ekstremt om. Hun har søgt tilflugt hos Skaberen og præsten Severin, da hun blev forsmået af sin husbond. Hun frygter at sende sin elskede søn Iliaster af sted i krig, selvom hun gerne under ham æren. Hun synes ikke, at Elise Benisandre er god nok til hendes søn, selvom det bliver svært at finde en hustru af bedre navn.

Essensen af Hadrian: Hadrian er Lord Alcelaines førstefødte og arving til Gleivas. Han er en munter ung mand, der ikke har kendt til mange sorger i livet. Hans fader elsker ham højt og ser ingen skavanker, hvilket har gjort Hadrian en smule arrogant overfor alle andre. Han er kompetitiv og har et konstant behov for at vise, at han er al sin faders anerkendelse værdig.

Hadrian føler sig meget forsmået over ikke at være den, der er udvalgt til at rejse ud på kongens ridderfærd og høste ære og er ude af stand til at forstå, at det er, fordi Lord Boros gør det for at beskytte ham. Han respekterer sin bror Iliaster, men har opgivet at slutte fred med sin stedmor Ellarine.

Essensen af Boros: Han er en magtfuld mand, der er vant til at begå sig i adelsmændenes verden. Han er fra barnsben opdraget til, at det ansvar, der følger med, gør, at alt i livet er pligter – om det er ting man holder af eller ej. Han har lært at iføre sig ansigter til enhver lejlighed det være sig domsafsigelser eller familieliv. Ud over pligterne tynger sorgen ham. Han elskede sin første hustru højt, og den anden og hendes børn har altid stået i skyggen af hendes minde. Den kærlighed, han har at give, går til hans førstefødte søn og arving Hadrian.

Begyndelsesreplik:

”Jeg var opdraget til at alt af betydning er ære, men hvilken ære kan jeg vinde her?”

LADY ELLARINE

ALCELAINE – borgfrue på Gleivas

Lord Boros' trofaste hustru

Denne karakter er beskrevet af Iliaster Alcelaine

– Ellarines søn og scenariets helt.

Bemærk at du igennem beskrivelsen får ting at vide om Iliaster, som spilleren ikke selv ved, og at det kun er hans opfattelse af Ellarine, og ikke nødvendigvis sådan hun ser sig selv.

Min frue moder var en gang en blid ung kvinde, men som årene er passeret, og hendes plads er gået fra at være en giftefærdig datter til at være en borgfrue, er hun blevet mere striks og bestemt. Blidheden er der stadig som varmen under et par skinhandsker, men med tiden er den blevet forbeholdt de få. Jeg er en af de få.

Hun var hele sit liv blevet opdraget til, at hendes fornemste mål var at blive gift bort til en god familie og derefter at være en god hustru. Hun var yndig og forstod sig på etikette og pligter. Imidlertid havde ingen forberedt hende på, at hun hele sit liv skulle konkurrere med et af sorgen forgyldt billede af sin husbonds første hustru.

I den første tid var Ellarine tynget af sin skæbne. Jeg husker det kun svagt, men for et barn at se sin mor så sorgfuld bider dybt, og jeg har endnu ikke tilgivet min fader for at forskyldte det – skønt min mor var i stand til det. Med tiden accepterede hun sin skæbne og tog sig til takke med andenpladsen, hvilket ikke var så slemt, når hun huskede på, at præmien var at være den levende Lady Alcelaine.

Hun formåede at lægge sin frygt og usikkerhed til side og indtage sin plads som borgfrue frem for blot hustru. Hun holdt af at stå for det praktiske, om end arbejdet gjorde hende hård. Resten af hendes tid gik til os, hendes børn jeg selv, min søster Cassandra og min lille bror Jean. Hun så, at Lord Boros gav os samme blik, som hun fik – en vurdering med konklusionen, at vi ikke var nok. Hun forsøgte at gøre op for det og pylrede konstant om os og forkælede os ekstremt, for at give os den kærlighed vi manglede fra vores fader. Det var en forsømmelse, hun aldrig tilgav ham. Hun havde kun venlige ord og gode råd til sin husbond og til hans førstefødte søn, min halvbror Hadrian havde hun end ikke det. De to havde altid været

stridende om end de skjulte det i Lord Alcelaines nærvær.

Hun kom til at øge afstanden til os, selvom hun nægtede at give den mindste smule slip, som vi voksede og lærte at tage vare på os selv. Fordi vi var de eneste, der stod hende virkelig nær, fortalte hun os ting, som man ellers ikke drøfter med børn. Senere da hun indså fejlen og fandt andre at betro sig til, forsøgte hun at gøre op for det ved aldrig at fortælle os ting, der kunne bebyrde os, og behandle os som børn – alt hun gav os derfra var høflig konversation og ros for alt hun kunne komme på.

Kun en gang spurgte jeg hende, hvad der havde ændret sig, men hun forskrækket ud i en sådan grad, at jeg fik dårlig samvittighed, formentligt fordi jeg mindede hende om fortiden, og om at jeg var på vej ind i min egen fremtid. Hun fortalte mig blot, at Skaberen havde mindet hende om sin plads og gjort det lettere for hende at blive på den. Hun var begyndt at bruge mere tid sammen med vores præst Severin.

Da det blev fastlagt, at jeg skulle rejse fra freden ind i krigen for at bekæmpe kongens bror Dubhán, var Ellarine af alle den mest splittede. Hun forstod den store ære, der fulgte med opgaven og vidste at uanset udfaldet, ville helten blive udødeliggjort enten i hyldest-ballader eller tragedier. Men som min mor ønskede hun ikke at sende mig i fare.

Hun forstod godt Boros' valg – hun forstod, at han beskyttede sin førstefødte, så han kunne overtage Alcelaines len, når tid var, selv hvis det betød, at han måtte afstå den ære, der fulgte med. Hun forsøgte imidlertid med velvalgte ord at overtale Boros til at ombestemme sig. Hun fortalte, at det ville være en fornærmelse overfor prinsesse Benisandre at give hende en yngre søn, at det ville sætte Hadrian i et dårligt lys, og at det ville lade navnet Iliaster gå over i historien, imens Hadrian ville blive glemt om få generationer. Boros forstod formentligt hendes intention, men lige meget hvad rokkede han sig ikke, og det blev hendes førstefødte og ikke Boros', der måtte drage i krig.

Det er blot en lille trøst for min moder, at jeg dermed også vinder mig en kvinde af godt navn – hvis jeg nogensinde vender hjem til hende. Men intet er godt nok i en overbeskyttende mors øjne, og Ellarine frygter, at det at være royal har

sat griller i hovedet på pigen, der sikkert hellere vil stile efter den ældste søn.

Essensen af Ellarine: Hun er lord Alcelaines anden hustru, og har altid stået i skyggen af den første. Det tog hende tid at acceptere, at hun ikke kunne hamle op med mindet om den tabte kone, men det skete, og hun er en god borgfrue. Hun bærer nag til Hadrian, den førstefødte søn, som tager al Lord Boros' kærlighed fra hendes børn, som hun selv pylrer helt ekstremt om. Hun har søgt tilflugt hos Skaberen og præsten Severin, da hun blev forsmået af sin husbond. Hun frygter at sende sin elskede søn Iliaster af sted i krig, selvom hun gerne under ham æren. Hun synes ikke, at Elise Benisandre er god nok til hendes søn, selvom det bliver svært at finde en hustru af bedre navn.

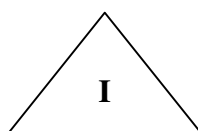
Essensen af Boros: Han er en magtfuld mand, der er vant til at begå sig i adelsmændenes verden. Han er fra barnsben opdraget til at det ansvar der følger med gør at alt i livet er pligter – om det er ting man holder af eller ej. Han har lært at iføre sig ansigter til enhver lejlighed det være sig domsafsigelser eller familieliv. Ud over pligterne tynger sorgen ham. Han elskede sin første hustru højt, og den anden og hendes børn har altid stået i skyggen af hendes minde. Hvad kærlighed han har at give går til hans førstefødte søn og arving Hadrian.

Essensen af Elise: Hun er prinsesse af Elestania, kongens datter lovet væk til familien Alcelaine som et tegn på taknemmelighed over deres tro tjeneste. Hun er vant til at blive behandlet med respekt og ærbødighed, men er venlig. Hun er intelligent og observant og forstår at holde øje med alle de vigtige tegn og ord, der udveksles imellem folk, trods alt er intriger de royales spil. Hun er blevet trolovet, men anser det ikke for den sidste vigtige gerning, hun skal foretage sig i sit liv. Hun troede, at det var den førstefødte, Hadrian, hun skulle ægte, og det vil formentligt også være tilfældet, hvis ikke Iliaster vender hjem igen. Hun er interesseret i at lære af borgfruen Ellarine i håb om at blive klar til at overtage hendes arbejde. Hun mistror Iliaster at være far til den forældreløse køkkenpige Aalis.

Essensen af Hadrian: Hadrian er Lord Alcelaines førstefødte og arving til Gleivas. Han er en munter ung mand, der ikke har kendt til mange sorger i livet. Hans fader elsker ham højt og ser ingen skavanker, hvilket har gjort Hadrian en smule arrogant overfor alle andre. Han er kompetitiv og har et konstant behov for at vise, at han er al sin faders anerkendelse værdig.

Hadrian føler sig meget forsmået over ikke at være den, der er udvalgt til at rejse ud på kongens ridderfærd og høste ære og er ude af stand til at forstå, at det er fordi Lord Boros gør det for at beskytte ham. Han respekterer sin bror Iliaster, men har opgivet at slutte fred med sin stedmor Ellarine.

Begyndelsesreplik: ”Skal jeg være glad for at man sender min søn i fare?”

HADRIAN ALCELAINE – førstefødte søn af og arving til Lord Boros Alcelaine

*Denne karakter er beskrevet af Iliaster Alcelaine
– Hadrians bror og scenariets helt.*

*Bemærk at du igennem beskrivelsen får ting at
vide om Iliaster, som spilleren ikke selv ved, og
at det kun er hans opfattelse af Hadrian, og ikke
nødvendigvis sådan Hadrian ser sig selv.*

Min halvbror Hadrian er en god mand med de værdier og skavanker, der følger med at være arving til rigets største len. Han er en mand opdraget til at forstå sig på våben og kamp, etikette og politik. Problemet ligger i, at han igennem al sin læredom om etikette har fået at vide, at der kun er én, der står højere end ham, og det er kongen selv. Ingen dreng kan høre det hver dag hele sit liv uden at gå hen og blive en smule arrogant.

Han er Lord Boros Alcelaines førstefødte og arving til det hele. Hans far forguder ham, bruger hvert frit øjeblik i hans selskab og sørger for at opdrage ham til at blive en god herre, når den tid kommer. Imidlertid er Hadrian ikke helt som sin far – som vores fader. Hvor Lord Boros er en striks mand, der er sig bevidst om sine pligter og tager sit ansvar meget højtideligt, er hans søn mere livlig. Måske skyldes dette, at Lord Alcelaines strikse ansigt er borte, når han omgås Hadrian, at han da bare er faren Boros.

Det ville være uretfærdigt at bebrejde Hadrian for, at Boros aldrig bare er min far, når han taler til mig. Men ikke mere uretfærdigt end at, han overfor mig er Lord Alcelaine. Hadrians mor – Boros' første hustru – døde før min tid, og Hadrian påstår, at han kun erindrer meget lidt om hende.

Lord Alcelaine giftede sig kun af pligt anden gang. Hadrian holder kun lidet af min moder Lady Ellarine. De har på skift erklæret hinanden krig og forsøgt at slutte fred, men det sidste er aldrig lykkedes, og de har nu begge givet op.

Hadrians mors død ældede ham hurtigt som barn, og det lader til, at han har tænkt sig at tage hævn ved ikke for alvor at acceptere at være voksen, førend det bliver nødtvungen. Han er en frejdig, mand, som det er let at holde af.

Skønt han er den ældste og allerede fra begyndelsen stod til at arve alt af betydning imellem os to, har han altid været kompetitiv.

I begyndelsen kom vi ikke overens, vi var alt for optagede af vores forskelligheder, men siden hen lærte vi, at brødre ikke er noget, man fødes til at være, så meget som noget man vælger – så det valgte vi. Hadrian og jeg har altid kæmpet for at vise vores fader, at vi er værdige sønner. Når jeg fra tid til anden viser mig at være hans overmand, er Hadrian ingen god taber, men det opdager Boros aldrig.

Hadrian så sig som selvskreven til at være den fra Alcelaines slægt, der skulle vinde ære ved på kongens bud at forsvare Elestania. Han forestillede sig livligt hele sit kommende eventyr. Prælede med hvor storslået en scene det ville være, når han besejrede fjenden, og om hvor meget han glædede sig til at tage den smukke prinsesse Elise til ægte.

Hadrian var knust, men skjulte det under sin vrede, da Lord Alcelaine erklærede, at det ville blive mig, der rejste ud. Han forstod ikke, at det var for at beskytte ham; nævnte man det, kaldte han sin fremtid som herre på [...] en sur pligt. Han indser ikke at uanset, hvordan min færd ender, vil det altid være ham, der bliver herre over Elestania's største len og mig, der lever i hans skygge.

Det ville være uretfærdigt, hvis han bebrejdede mig for ikke at blive sendt af sted på denne ridderfærd. Men ikke mere uretfærdigt end, at Lord Boros hellere vil se mig dø.

Han beklager sig og siger, at han nu må sidde uvirksom og vente på min tilbagekomst ligesom min blussende trolovede. Jeg tænker, at det ikke er den værste skæbne at sidde på en borg med god mad og en smuk ung kvinde til selskab. En lille del af mig kan ikke lad være med at frygte, at Hadrian vil gøre det til en kappestrid at vise, hvor meget bedre egnet han er til at få den yndige Elise. Imidlertid ved jeg, at Hadrian, trods han er kæphøj, er en mand af ære.

Essensen af Hadrian: Hadrian er Lord Alcelaines førstefødte og arving til Gleivas. Han er en munter ung mand, der ikke har kendt til mange sorger i livet. Hans fader elsker ham højt og ser ingen skavanker, hvilket har gjort Hadrian en smule arrogant overfor alle andre. Han er kompetitiv og har et konstant behov for at vise, at han er al sin faders anerkendelse værdig.

Hadrian føler sig meget forsmået over ikke at være den, der er udvalgt til at rejse ud på kongens ridderfærd og høste ære og er ude af stand til at forstå, at det er, fordi Lord Boros gør det for at beskytte ham. Han respekterer sin bror Iliaster, men har opgivet at slutte fred med sin stedmor Ellarine.

Essensen af Boros: Han er en magtfuld mand, der er vant til at begå sig i adelsmændenes verden. Han er fra barnsben opdraget til, at det ansvar, der følger med, gør, at alt i livet er pligter – om det er ting man holder af eller ej. Han har lært at iføre sig ansigter til enhver lejlighed det være sig domsafsigelser eller familieliv. Ud over pligterne tynger sorgen ham. Han elskede sin første hustru højt, og den anden og hendes børn har altid stået i skyggen af hendes minde. Den kærlighed, han har at give, går til hans førstefødte søn og arving Hadrian.

Essensen af Elise: Hun er prinsesse af Elestania, kongens datter lovet væk til familien Alcelaine som et tegn på taknemmelighed over deres tro tjeneste. Hun er vant til at blive behandlet med respekt og ærbødighed, men er venlig. Hun er intelligent og observant og forstår at holde øje med alle de vigtige tegn og ord, der udveksles imellem folk, trods alt er intriger de royales spil. Hun er blevet trolovet, men anser det ikke for den sidste vigtige gerning, hun skal foretage sig i sit liv. Hun troede, at det var den førstefødte, Hadrian, hun skulle ægte, og det vil formentligt også være tilfældet, hvis ikke Iliaster vender hjem igen. Hun er interesseret i at lære af borgfruen Ellarine i håb om at blive klar til at overtage hendes arbejde. Hun mistror Iliaster at være far til den forældreløse køkkenpige Aalis.

Essensen af Ellarine: Hun er lord Alcelaines anden hustru, og har altid stået i skyggen af den første. Det tog hende tid at acceptere, at hun ikke

kunne hamle op med mindet om den tabte kone, men det skete, og hun er en god borgfrue. Hun bærer nag til Hadrian, den førstefødte søn, som tager al Lord Boros' kærlighed fra hendes børn, som hun selv pylrer helt ekstremt om. Hun har søgt tilflugt hos Skaberen og præsten Severin, da hun blev forsmået af sin husbond. Hun frygter at sende sin elskede søn Iliaster af sted i krig, selvom hun gerne under ham æren. Hun synes ikke, at Elise Benisandre er god nok til hendes søn, selvom det bliver svært at finde en hustru af bedre navn.

Begyndelsesreplik: "Hvorfor berøver du mig min ære?"

Hvordan er Iliasters fremtoning, når han er på sin fædrende borg, hvordan ser han ud til hverdag? Beskriv det for de andre inden I går i gang med aktet.

Essensen af Boros: Han er en magtfuld mand, der er vant til at begå sig i adelsmændenes verden. Han er fra barnsben opdraget til, at det ansvar, der følger med, gør, at alt i livet er pligter – om det er ting man holder af eller ej. Han har lært at iføre sig ansigter til enhver lejlighed det være sig domsafsigelser eller familieliv. Ud over pligterne tynger sorgen ham. Han elskede sin første hustru højt, og den anden og hendes børn har altid stået i skyggen af hendes minde. Den kærlighed, han har at give, går til hans førstefødte søn og arving Hadrian.

Iliaster hungrer efter sin faders anerkendelse, og han ved godt, hvorfor han ikke får den.

Essensen af Hadrian: Hadrian er Lord Alcelaines førstefødte og arving til Gleivas. Han er en munter ung mand, der ikke har kendt til mange sorger i livet, men dem han har kendt var tunge. Hans fader elsker ham højt og ser ingen skavanker, hvilket har gjort Hadrian en smule arrogant overfor alle andre. Han er kompetetiv og har et konstant behov for at vise, at han er al sin faders anerkendelse værdig.

Hadrian føler sig meget forsmået over ikke at være den, der er udvalgt til at rejse ud på kongens ridderfærd og høste ære og er ude af stand til at forstå, at Lord Boros gør det for at beskytte ham. Han respekterer sin bror Iliaster, men har opgivet at slutte fred med sin stedmor Ellarine.

Iliaster respekterer sin halvbror og forsøger at være hans ven, men misunder at han har faderens kærlighed og står til at arve lenet Leivas.

Iliaster har to yngre søskende, hvem han deler mor med. Søsteren Cassandra og broren Jean.

Essensen af Ellarine: Hun er lord Alcelaines anden hustru, og har altid stået i skyggen af den første. Det tog hende tid at acceptere, at hun ikke kunne hamle op med mindet om den tabte kone, men det skete, og hun er en god borgfrue. Hun bærer nag til Hadrian, den førstefødte søn, som tager al Lord Boros' kærlighed fra hendes børn, som hun selv pylrer helt ekstremt om. Hun har søgt tilflugt hos Skaberen og præsten Severin, da hun blev forsmået af sin husbond. Hun frygter at sende sin elskede søn Iliaster af sted i krig, selvom hun gerne under ham æren. Hun synes ikke, at Elise Benisandre er god nok til hendes søn, selvom det bliver svært at finde en hustru af bedre navn.

Iliaster holder af sin mor, men bebrejder hende for at have fortalt ham om livets sorger, endnu imens han var ung, fordi hun ikke havde andre at betro sig til.

Essensen af Elise Benisandre: Hun er prinsesse af Elestania, kongens datter lovet væk til familien Alcelaine som et tegn på taknemmelighed over deres tro tjeneste. Hun er vant til at blive behandlet med respekt og ærbødighed, men er venlig. Hun er intelligent og observant og forstår at holde øje med alle de vigtige tegn og ord, der udveksles imellem folk, trods alt er intriger de royales spil. Hun er blevet trolovet, men anser ikke det for den sidste vigtige gerning, hun skal foretage sig i sit liv. Hun troede, at det var den førstefødte, Hadrian, hun skulle ægte, og det vil formentligt også være tilfældet, hvis ikke Iliaster vender hjem igen. Hun er interesseret i at lære af borgfruen Ellarine i håb om at blive klar til at overtage hendes arbejde. Hun mistror Iliaster at være far til den forældreløse køkkenpige Aalis.

Iliaster ved at Elise er en kløgtig og observant kvinde og til tider foruroliger det ham fordi han overvejer, hvad hun observerer når hun ser på ham. Han frygter at et forhold skal opstå imellem hende og hans halvbror Hadrian.

Om Iliaster er far til pige Aalis er op til dig. Hendes mor døde ved fødslen, Iliaster har kendt pige som spæd og altid givet hende lidt ekstra opmærksomhed,

Når de andre spillere fortæller epilog for deres karakterer gør dig da notater om, hvordan Iliaster ville have haft det, havde han kendt til det der skete efter hans afrejse.

Padrig – Borgmester Tomos' son og stedfortræder i Avonvig

Jeg er søn af Avonvigs borgmester, og tilsyneladende synes de fleste, at det er mere definerende for, hvem jeg er end noget andet – og så vælger de at ignorere det. Her omkring er det normalt, at borgmesteren er som en konge over den lille by. Bevares han kender alle sine undersåtter, og de kender ham, i modsætning til hvordan det er med den rigtige konge, men alligevel. Vi lever efter traditioner, men når der er en sag, hvor nogen strides om, hvordan de traditioner skal håndhæves, eller især hvordan noget skal straffes, er det borgmesteren, der bestemmer. Min farfar var borgmester før min far, og jeg har hele tiden vidst, at jeg skulle være det efter ham. Jeg havde bare ikke lige regnet med at det skulle være endnu.

Min far har vist været syg længe, når jeg prøver på at tænke tilbage på, hvornår jeg så de første tegn, står det ikke klart. Måske er det bare noget, jeg bilder mig ind nu, hvor jeg ved det. Der er i hvert fald ingen tvivl om, at jeg ignorerede det til at begynde med, imens han prøvede at skjule det. Men nu skal man være både blind og døv for ikke at opdage det. Han er sygnet hen og må blive i sengen stort set hele tiden. Og det er så meningen, at jeg skal agere borgmester, når han ikke kan holde sig på benene. Det er jo kun logisk, siden det er mig, der skal tage over, men det er en meget hårdere opgave, end jeg havde regnet med – og det bliver ikke bedre af, at jeg også skal prøve på at passe på min far imens. Han vil altid have mig til at sætte ham ind i tingene, og jeg prøver virkelig, men han har ikke overskud til det og kan ikke huske den første del af min sætning, når jeg når til slutningen.

Og hvis det bare var det. Men det er det ikke. Tomos lever stadig, men der er allerede andre, der er ved at prøve på at nappe hans titel fra både ham og mig. Jeg har mere end en gang hørt dem sige ting som "Hvad ved en knægt, der endnu er våd bag ørene?" Skibsmester Kelsyn er den værste. De andre kender og respekterer ham, og han virker mere erfaren og bedre rustet til opgaven, end jeg gør. Havde min far ikke stadig været i live og forventet, at jeg tog opgaven på

mig, havde jeg måske endda ladet Kelsyn overtage. Og så måske alligevel ikke, jeg har forventet, at det var det, der skulle ske med mit liv altid. Jeg stillede ikke op til at blive en af lensherrens soldater, ligesom Meiron gjorde, fordi jeg havde en plads her. De andre drenge gik altid og drømte om at rejse ud og slås mod drager – det gjorde jeg måske også, men jeg holdt op længe før dem. Jeg vidste, at jeg havde pligt til at blive i Avonvig og sørge for, at alting gik, som det skulle. Hvis det lige pludselig blev ændret, ved jeg ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv. Selvfølgelig kan jeg hjælpe til med høst og fiskeri ligesom alle andre, men det var ikke det, der var planen. Det var ikke bare det, der skulle ske. Så jeg forsøger at holde fast i min plads – i hvert fald indtil min far har fundet hvile. Men det er tydeligt, at det er ved at splitte byen, i dem der holder med mig, og dem der holder med Kelsyn som den uofficielle leder. Han påstår, at han bare er endnu en hjælpende sjæl i byrådet, men at det er løgn, er næsten lige så tydeligt, som at min far er døende.

Jeg har mine venner, der støtter mig, og uden dem ville jeg aldrig have klaret det. Meiron var min bedste ven før han rejste, og jeg er glad for at have ham tilbage nu. Selvom der ikke er nogen, der tager hans titel forfærdeligt alvorligt, har jeg den officielle ordensmagt på min side, så længe han støtter mig, hvilket jeg ikke forestiller mig vil ændre sig.

Det var en svær sag at få indført det ugentlige udgangsforbuddet, men Meiron og Teni fik sammen med visdamen Shanno overbevist mig om, at det var nødvendigt for vores velfærd. Al erfaring viser, at man ikke med fornuft, siger Shanno imod. Men det gjorde Kelsyn naturligvis; men han ville vel sætte sig imod, at vi høster, når kornet er modent, så længe det er mit forslag. Men der gik ikke lang tid, før det blev klart, at det var bedst at overholde udgangsforbuddet, hvis man vidste, hvad der var bedst for en selv. I det mindste har han ikke beskyldt mig for sin søns død, selvom det kunne være afværget, hvis de bare havde lyttet.

Det er blevet varslet, at Ilister Alcelaine vores lensherres søn kommer til Avonvig. Det er første gang i mands minde, at der er kommet en af deres slægt til vores lille hul af en by. Min far har til ansvar at modtage ham passende, og så

snart han ikke har kræfter til mere, må jeg overtage. Det her er min chance for at vise, at jeg er af den rette støbning og klar til at varetage Avonvigs bedste, selvom jeg er ung. Hvis så bare herren ikke havde valgt at komme, imens vi eksekverer en mørklægning, som jeg ikke kan forklare, ville det hele være lidt lettere.

Essensen af Padrig: Han er søn af borgmesteren, der er for syg og svagelig til selv at varetage sine pligter. Padrig vil gerne hjælpe til og træde i karakter, men mange af de ældre betvivler ham på grund af hans alder og ser i stedet til skibsmesteren Kelsyn. Padrig er ikke sikker på, om han synes, at det er kampen værd, men for sin fars skyld, og fordi hele forestillingen om hans liv ellers ramler, er han endnu ikke trådt tilbage. Han støtter sig op af sine venner og har hjulpet dem med at gennemføre det ugentlige udgangsforbud. Alle kan se, at det virker, men Padrig frustreres over ikke at vide, hvordan eller hvorfor det hjælper dem.

Heltens komme er Padrigs mulighed for at vise, at han er værdig til at tjene som Avonvigs overhoved.

Essensen af Teni: Hun er en ung kvinde, som bryder sig ganske godt om det stille liv i Avonvig. Hun har ikke så meget behov for ære og eventyr, så længe hun bare har sine venner. Hun bryder sig godt om hårdt arbejde, og hun behøver ikke have ændret verden for at synes, at indsatsen var noget værd. Hun gider ikke kvindfolkets drama og intriger og har i stedet besluttet sig for, at hun hellere vil være en af drengene. Meiron er hendes bedste ven, og det er hende, der har slået handlen af med flodfolket, efter at han fortalte hende om dem; men hun nægter at indrømme at tro på deres eksistens. Hun er lun på Padrig.

Essensen af Meiron: Han var en ung knøs med drømme om at se verden. Han fik sin drøm opfyldt og rejste med lensherrens mænd for at blive trænet som soldat. Det var ikke alt, hvad han havde drømt om, men han var stadig stolt over at gøre det. Han blev imidlertid sendt tilbage som repræsentant for lensherren Alcelaine, for at fungere som ordensmagt, men selvom Avonvig er glad for at have ham tilbage, og da også er imponerede over hans bedrifter, bliver han ikke behandlet som meget mere end enhver anden ung mand i byen. De andre unge ser dog op til ham som noget særligt, det er mest de gamle, der ikke har tænkt sig at tilsidesætte traditioner.

Han lyttede til Isa, da hun fortalte om flodfolket, og var skyld i, at Teni slog en handel af med dem; men han har prøvet at få det til at virke mere som en normal sag.

Essensen af Isa: Hun er en ung pige med et barns mod, der kommer af at have så dårlig en forståelse af tid, at man stadig føler sig udødelig. Hun er vild med gode historier og eventyr og digter selv og leger altid, at hun er omgivet af sine hyggelige fantasi-væsener. Det var hende, der mente, at flodfolket var skyld i Avonvigs problemer, men alle undtagen hendes bror Meiron troede, at det også var noget, hun havde digtet.

Hun er mere velinformeret end de fleste, fordi hun er god til at klatre og snige sig rundt, og hun gør en sport ud af at smuglytte, når nu de andre børn ikke gider at lege med hende, fordi hun er en barnlig løgner, der tror på flodfolk.

Meiron – Fyrst Alcelaines hand i Avonvig

Det er en fin titel, jeg har mig ”Fyrst Alcelaines hånd”, men jeg tør sværge på, at bonderøvene her ude ikke ville sætte Alcelaine til at fiske eller muge ud i staldene. De tænkte, at det var smart at sende mig her til, fordi jeg kendte området og byens beboere. De mente, at det ville gøre det lettere for mig at leve i samfundet og se til at ”opretholde lov og orden”, som de så fint siger det. De tænkte ikke lige over, at det var det samme som at sende mig hjem og glemme alt om min tjeneste. Dem her i Avonvig, der ikke er gamle nok til at kunne huske, hvordan jeg vraltede rundt i gaderne iført ble, var der sammen med mig iført den samme uniform. De gamle tager sig ikke af, at man har været væk i nogle år for at lære at svinge en stump stål og er kommet hjem i fyrstens farver, de unge vil man måske nok vinde lidt respekt fra, fordi de ved, at man blev valgt til det her over dem, men det er bestemt ikke nok respekt til at give en ret til at reformere systemet eller gøre ens udsagn vigtigere end de gamle knarkers. Resten af byens beboere er så unge, at jeg kunne have hundset rundt med dem, som jeg ville alligevel.

Jeg er født og vokset op i Avonvig. Der er skam fint nok her, folk er flinke og hjælpsomme, man kender hinanden og samarbejder, som det er nødvendigt i et lille samfund. Vi har, hvad vi behøver og en smule oveni, og jeg har mine venner her. Men når man hører byens gamle fortælle, hvordan de blev født her for en evighed siden, og man godt kan se, at de ikke når andre steder hen, er det svært at lade vær med at drømme. Når der kom rejsende igennem byen og fortalte om den store verden udenfor, drømte jeg i hvert fald om at komme til at se den. Der findes gamle historier om dem, der har sneget sig om bord på skibene som blind passager og sådan er kommet til at lære verden at kende. Tanken strejfede mig måske en gang eller to, men jeg må jo nok acceptere at være lidt for fornuftig til at kaste mig ud i den slags.

Jeg fik alligevel min chance for at komme væk – og tog den. Når de kommer for at opkræve skatter fra lensherren Alcelaine, har Avonvigs unge drenge mulighed for at vise sig frem og

stille op til at tjene i fyrstens garde. Det gjorde jeg, og jeg blev udvalgt sammen med en enkelt anden. Jeg var spændt. Det var lidt skræmmende med tanken om at forlade Avonvig, men den gang kendte jeg ikke andet til omverdenen, end de historier jeg havde hørt, og imens jeg forlod min fødeby, kunne jeg alligevel kun huske alle de gode ting. Så da jeg rejste derfra var mit hoved fyldt med drømme om eventyr og ære.

Jeg ærgrer mig ikke over, at jeg tog af sted i sin tid, men det var ikke ligefrem så glamourøst, som jeg havde forestillet mig. Træning hele dagen og hårdt arbejde med hvad som helst de manglede hænder til, når ikke man lige var ved at lære. Træning betød vel at mærke, at man fik tæsk, indtil ens krop værkede, i håb om at man groede en rustning, og blev kaldt uduelig på et utal af måder. Jeg blev gul og blå, men det var bestemt ingen rustning, til gengæld lærte jeg efterhånden at løfte min parade. Jeg kom ikke til at se meget af verden, mest bare eksercerpladsen. Men selv når jeg gik til køjs helt mør, var jeg i mit stille sind stolt over at have prøvet noget nyt, og jeg lærte masser af unge mænd at kende, som kunne fortælle mig om de forskellige dele af Alcelaines len, og jeg indså at overraskende store dele af verden lignede Avonvig – bortset fra at de ikke alle var heldige nok til at have en flod lige ved siden af dem.

Hver by får tildelt en repræsentant fra lensherrens hird, en person, der skal sikre lov og orden, og kan rapportere om, hvordan det hele står til, når de kommer efter skatter. Jeg blev udvalgt til den post. Det var en stor ære. De valgte at sende mig tilbage til Avonvig. Jeg havde nogle gode dage, da jeg kom tilbage. Det blev fejret. Alle var imponerede og alting lignede sig selv – der gik ikke lang tid, før jeg bare var en del af hverdagen igen. Jeg går ikke rundt i min uniform mere, men har stadig min nål med Griffen – Alcelaines våbenskjold – for at vise, hvor jeg hører til. Jeg er ikke loven her omkring, men jeg prøver da at hjælpe folk, når de har brug for det, det virker som om, det er min pligt. Den eneste forskel, det virkelig har gjort, er, at jeg er kommet med i byrådet, men det er vist lige så meget, fordi Padrig har brug for en ven der.

Vi har haft problemer med flodfolket. Det virkede som noget pjat at tro på den slags, men det var min egen lillesøster Isa, der

proklamerede, at det var dem, der fik fiskene og handelsmændene til at holde sig væk fra vigen – hun er ung og opfindsom, men hun lyver ikke. Jeg tog sagen i egen hånd, men det viste sig at være en meget stor opgave, og jeg havde ikke klaret det uden min ven Tenis hjælp. Flodfolket er der stadig, men nu lader de os være i fred, hvis vi bare overholder udgangsforbuddet.

Da jeg hørte, at Alcelaines søn ville komme til Avonvig, gjorde det mig urolig af to grunde. Jeg har ikke været striks nok og har slet ikke sat mig i respekt som Lord Alcelaines mand, og nu er det for sent. Jeg kan godt prøve at overbevise ham om, at jeg har tjent hans far trofast, men jeg aner ikke, hvordan jeg skal få de andre til at spille med og få det til at se ud som om, at jeg er noget som helst andet end en bondeknøs. Og så er der flodfolket. Lige nu holder vi dem stangen, de får lidt af vores forråd, og de lader være med at give os problemer, men jeg tvivler på, at Iliaster Alcelaine vil synes at det er særligt imponerende, at jeg ikke har reddet byen, men bare har istandsat en handel med en flok monstre.

Essensen af Meiron: Han var en ung knøs med drømme om at se verden. Han fik sin drøm opfyldt og rejste med lensherrens mænd for at blive trænet som soldat. Det var ikke alt, hvad han havde drømt om, men han var stadig stolt over at gøre det. Han blev imidlertid sendt tilbage som repræsentant for lensherren Alcelaine, for at fungere som ordensmagt, men selvom Avonvig er glad for at have ham tilbage, og da også er imponerede over hans bedrifter, bliver han ikke behandlet som meget mere end enhver anden ung mand i byen. De andre unge ser dog op til ham som noget særligt, det er mest de gamle, der ikke har tænkt sig at tilsidesætte traditioner.

Han lyttede til Isa, da hun fortalte om flodfolket, og var skyld i, at Teni slog en handel af med dem; men han har prøvet at få det til at virke mere som en normal sag.

Essensen af Isa: Hun er en ung pige med et barns mod, der kommer af at have så dårlig en forståelse af tid, at man stadig føler sig udødelig. Hun er vild med gode historier og eventyr og digter selv og leger altid, at hun er omgivet af sine hyggelige fantasi-væsener. Det var hende, der mente, at flodfolket var skyld i Avonvigs problemer, men alle undtagen hendes bror Meiron troede, at det også var noget, hun havde digtet.

Hun er mere velinformeret end de fleste, fordi hun er god til at klatre og snige sig rundt, og hun gør en sport ud af at smuglytte, når nu de andre børn ikke gider at lege med hende, fordi hun er en barnlig løgner, der tror på flodfolk.

Essensen af Teni: Hun er en ung kvinde, som bryder sig ganske godt om det stille liv i Avonvig. Hun har ikke så meget behov for ære og eventyr, så længe hun bare har sine venner. Hun bryder sig godt om hårdt arbejde, og hun behøver ikke have ændret verden for at synes, at indsatsen var noget værd. Hun gider ikke kvindfolkets drama og intriger og har i stedet besluttet sig for, at hun hellere vil være en af drengene. Meiron er hendes bedste ven, og det er hende, der har slået handlen af med flodfolket, efter at han fortalte hende om dem; men hun nægter at indrømme at tro på deres eksistens. Hun er lun på Padrig.

Essensen af Padrig: Han er søn af borgmesteren, der er for syg og svagelig til selv at varetage sine pligter. Padrig vil gerne hjælpe til og træde i karakter, men mange af de ældre betvivler ham på grund af hans alder og ser i stedet til skibsmesteren Kelsyn. Padrig er ikke sikker på, om han synes, at det er kampen værd, men for sin fars skyld, og fordi hele forestillingen om hans liv ellers ramler, er han endnu ikke trådt tilbage. Han støtter sig op af sine venner og har hjulpet dem med at gennemføre det ugentlige udgangsforbud. Alle kan se, at det virker, men Padrig frustreres over ikke at vide, hvordan eller hvorfor det hjælper dem.

Heltens komme er Padrigs mulighed for at vise, at han er værdig til at tjene som Avonvigs overhoved.

Isa – lille pige fra Avonvig

Jeg vil ikke græde. Jeg er for stor til den slags – også selvom tårerne brænder i mine øjne og knuger i min hals. De andre børn er også bare dumme, hvem gider alligevel at lege med dem? Jeg er ikke nogen løgner. Det er længe siden, at jeg så et af flodfolkene, med glitrende hud og lysende øjne, men jeg har stadig ikke glemt, hvordan det så ud. Selv min bror Meiron og hans ven Teni troede på det. Hvordan skulle de ellers forklare, at det ikke bare var skibe, men også fiskene, der ikke længere kom forbi vores by? De andre siger, at jeg er barnlig at tro på den slags. De er barnlige!

Meiron ville ikke fortælle dem, at han også troede på flodfolket. Han sagde, at det var bedre ikke at skræmme de andre. At vi skulle være modige og holde vores viden for os selv. Det kunne han sagtens sige, der var ikke nogen, der kaldte ham en løgner.

Jeg behøver dem ikke. Når de går mig for meget på, holder jeg mig for mig selv. Som regel kan jeg få fred i den fælles stald, hvor vi har de trækdyr, vi deles om i byen, når det er tid til at høste. Hvis man bare ved, hvornår stalddrengene kommer og går, kan man være her helt i fred – eller hvis man er god nok til at kravle på rafterne. Hvilket jeg helt bestemt er. Stalden lugter, men jeg kan godt lide den alligevel. I de fjerneste kroge er der mørkt, selv når solen skinner udenfor. Jeg behøver ikke at kunne se, for at knytte net, jeg behøver ikke en gang at koncentrere mig, mine fingre kan selv huske, hvordan man gør. Og mine forældre er ligeglade med, hvor jeg er, når jeg laver mine net, så længe jeg bare får det gjort. Selvom de nok tror, at jeg leger med de andre imens.

Mørket er godt, fordi det er så meget lettere at finde på, når man ikke bliver forstyrret af andre ting. Jeg har hørt mange af de gamles historier, og jeg lytter også altid, når der kommer fremmede til byen, så jeg ved en ting eller to om verden, også selvom jeg er ung. Jeg er også meget bedre til at smuglytte, fordi jeg er så god til at klatre – folk glemmer nemlig altid at kigge op.

Når jeg sidder i mørket og knytter mine net, er jeg ikke alene. Jeg fylder nemlig mørket ud med riddere og fabeldyr. De historier, jeg finder, på er

også meget mere interessante end de gamle eventyr som man alligevel allerede har hørt så mange gange. Her i stalden har jeg kæmpekatte, med skarpe tænder, jeg har venlige drager med bløde skæl, enhjørninger og blå isulve, der holder vagt og kan bide lige igennem en ridders rustning, hvis jeg be'r dem om det – for jeg er nemlig deres ven.

Andre kommer ikke til stalden for at fylde ting i mørket, ligesom jeg gør – de kommer her ud, fordi de ikke tror, at der er nogen i mørket. Det var sådan, jeg fandt ud af, at Meiron også troede på, at flodfolket er her. Han fortalte nemlig Teni om det her ude, hvor der ikke var andre, der kunne høre det. Teni syntes, at det var skørt, men hjalp alligevel. Jeg har hørt, at de har slået en handel af med flodfolket, og at det er derfor, at vi ikke må gå ud om aftenen en gang om ugen. Vi har fået fiskene tilbage, det er godt. Men jeg kan stadig ikke li', at flodfolket er der ude. De kommer vel bare og siger, at de vil have mere lige pludselig. Måske kommer der en hel dag, hvor vi ikke må være ude. Jeg har prøvet at sige det til Meiron, men han siger, at jeg er for lille til at bekymre mig om det. Det passer overhovedet ikke, for jeg er bekymret.

Jeg har ikke fortalt ham, hvor meget jeg har hørt, så finder de bare et nyt sted at mødes. Når han ikke vil fortælle mig noget direkte, bliver jeg jo nødt til at smuglytte.

Teni siger, at mine historier og mine fantasi-venner fra mørket er årsagen til, at de andre siger, at jeg lyver om flodfolket. De tror, at det også bare er noget, jeg har fundet på, ligesom når jeg leger, at jeg tager isulvene med ud i skoven, når jeg leder efter bær. Men det er jo dumt, flodfolket er grimme og onde og skræmmende, hvorfor skulle jeg have lyst til at digte den slags?

Jeg har hørt dem tale om, at der kommer en ridder til byen, sådan en som har lært Meiron at være stor og stærk. Det er godt, måske kan han hjælpe med at løse vores flodfolksproblem, før vi skal sidde indenfor og vente på, at de spiser vores mad hele ugen.

Essensen af Isa: Hun er en ung pige med et barns mod, der kommer af at have så dårlig en forståelse af tid, at man stadig føler sig udødelig. Hun er vild med gode historier og eventyr og digter selv og leger altid, at hun er omgivet af sine hyggelige fantasi-væsener. Det var hende, der mente, at flodfolket var skyld i Avonvigs problemer, men alle undtagen hendes bror Meiron troede, at det også var noget, hun havde digtet.

Hun er mere velinformeret end de fleste, fordi hun er god til at klatre og snige sig rundt, og hun gør en sport ud af at smuglytte, når nu de andre børn ikke gider at lege med hende, fordi hun er en barnlig løgner, der tror på flodfolk.

Essensen af Meiron: Han var en ung knøs med drømme om at se verden. Han fik sin drøm opfyldt og rejste med lensherrens mænd for at blive trænet som soldat. Det var ikke alt, hvad han havde drømt om, men han var stadig stolt over at gøre det. Han blev imidlertid sendt tilbage som repræsentant for lensherren Alcelaine, for at fungere som ordensmagt, men selvom Avonvig er glad for at have ham tilbage, og da også er imponerede over hans bedrifter, bliver han ikke behandlet som meget mere end enhver anden ung mand i byen. De andre unge ser dog op til ham som noget særligt, det er mest de gamle, der ikke har tænkt sig at tilsidesætte traditioner.

Han lyttede til Isa, da hun fortalte om flodfolket, og var skyld i, at Teni slog en handel af med dem; men han har prøvet at få det til at virke mere som en normal sag.

Essensen af Teni: Hun er en ung kvinde, som bryder sig ganske godt om det stille liv i Avonvig. Hun har ikke så meget behov for ære og eventyr, så længe hun bare har sine venner. Hun bryder sig godt om hårdt arbejde, og hun behøver ikke have ændret verden for at synes, at indsatsen var noget værd. Hun gider ikke kvindfolkets drama og intriger og har i stedet besluttet sig for, at hun hellere vil være en af drengene. Meiron er hendes bedste ven, og det er hende, der har slået handlen af med flodfolket, efter at han fortalte hende om dem; men hun nægter at indrømme at tro på deres eksistens. Hun er lun på Padrig.

Essensen af Padrig: Han er søn af borgmesteren, der er for syg og svagelig til selv at varetage sine pligter. Padrig vil gerne hjælpe til og træde i karakter, men mange af de ældre betvivler ham på grund af hans alder og ser i stedet til skibsmesteren Kelsyn. Padrig er ikke sikker på, om han synes, at det er kampen værd, men for sin fars skyld, og fordi hele forestillingen om hans liv ellers ramler, er han endnu ikke trådt tilbage. Han støtter sig op af sine venner og har hjulpet dem med at gennemføre det ugentlige udgangsforbud. Alle kan se, at det virker, men Padrig frustreres over ikke at vide, hvordan eller hvorfor det hjælper dem.

Heltens komme er Padrigs mulighed for at vise, at han er værdig til at tjene som Avonvigs overhoved.

Ceni – ung kvinde fra Avonvig

Jeg kan egentlig godt lide at bo her i Avonvig. Der er mange, der drømmer om at komme væk og se verden og opleve deres eventyr, men jeg tror, de glemmer at lægge mærke til de eventyr, vi har her. Det er måske fjollet at kalde dem eventyr, men selvom vi ikke har prinsesser og drager, har vi da alle de store følelser på det her lille sted og problemer nok, selvom de ikke har skæl og klør. Måske kan jeg bare godt lide trygheden ved at være et sted, hvor verden lader os i fred. Vi har hørt nys om, at Elestania har rodet sig ud i en krig med et land, de kalder Terrosir, hvor det altid er varmt som om sommeren, og hvor der ikke er noget græs, men trods det er Avonvig et sted, hvor det føles meget ens om man er i krig eller ej, og det skal man bestemt ikke kimse af.

Jeg knytter net, ligesom alle i Avonvig gør. Jeg syr tøj, laver mad, renser fisk, maler kvæg, spinner uld og meget mere, ligesom alle byens kvinder gør det. Jeg kan godt lide at deltage i arbejdet, man er øm i armene på en hel særlig måde, når man har kærnet smør, og man sover bedre, når man har knoklet en hel dag, end når man bare har siddet stille og nørklet med tråd. Jeg ville lige så gerne hjælpe til som tømrer eller smed, og jeg holder af muligheden for at være med til at male melet. Når man kan mærke det på sin krop, er man ikke i tvivl om, at man har udført et stykke arbejde.

Selvom jeg traditionen tro hjælper til med kvindernes opgaver, finder jeg bedre selskab i byens drenge. Deres forhold er bare mere lige til. Selv en udefra kommende ville kunne fornemme al dramaet imellem byens trunter – uanset hvad jeg har hørt om nedrige komplotter, tror jeg næppe, adelsfruer vil kunne hamle op med det her. Jeg gider det ikke, livet er for kort til at spolere med den slags, så jeg lagde afstand til det. I stedet gav jeg mig til at opsøge drengenes selskab. Det tog noget tid at blive anerkendt iblandt dem. Det lagde ud med at være simple ting, som at vise, at jeg kunne følge med, når de svømmede om kap imod strømmen i foråret, når vandet stadig var isnende og strømmen tog til fra

smeltevandet. Senere måtte jeg vise, at jeg kunne holde ud i drikkestuen om aftenen og slå dem i deres selvopfundne spil, som de påstod krævede ”en strategisk hjerne”. Jeg fik vist beseglet den uskrevne aftale om, at jeg er en af dem, da jeg blev uvenner med Meiron. Jeg kan ikke huske, hvad vi skændtes om, men da han kaldte mig pigeformærmet, gav jeg ham det mest maskuline svar, jeg kunne komme på: en knyttet næve. Vi sloges, imens de andre hujede. Han er meget stærkere end mig, og jeg fik tæsk, men han fik et blåt øje til gengæld, og siden da blev jeg regnet for en af drengene.

De spøger ofte med, at det farligste, man kan gøre, er at kalde mig en pige. Som regel griner jeg bare med og minder mig selv om, at det jo var det, jeg ville have. Men selvom jeg gerne vil være en del af deres samfund og nyder det, er det fra tid til anden svært ikke at ærgre sig over at blive set som en af drengene, når nu der er en sød fyr i gruppen. Jeg er ret ligeglad med, hvad de andre tænker, men Padrig måtte gerne lægge mærke til, at jeg faktisk er en kvinde. Men han har meget at se til, nu hvor hans far borgmesteren er syg, og han står med alt ansvaret; jeg ville bare gerne have lov til at hjælpe ham.

Meiron er min bedste ven. Han brokkede sig aldrig over, når jeg ville være med. Han er klar til at rose mig, når der er noget, jeg er god til og lægger ikke fingre imellem, når jeg kvajer mig, men han er aldrig unødvendigt grov og hjælper mig som regel med at løse problemerne igen. Desuden er han god at snakke med, når man har ham alene – jeg har ikke en gang brug for pigerne til at tøsesnakke med. Jeg var sønderknust, da han besluttede at rejse med lensherrens mænd, jeg følte mig forfærdeligt sikker på, at jeg aldrig skulle se ham igen, og jeg kunne ikke forestille mig en verden uden ham. Men uanset om jeg kunne forestille mig den eller ej, kom den, og jeg overlevede det. Det ændrede dog ikke på, at jeg var henrykt, da han pludselig en dag var tilbage med sin fine titel som ordensmagt i Avonvig.

Jeg troede, han var blevet gal, da han fortalte mig, at han troede, at flodfolk var skyld i vores bys problemer med floden – og så fordi hans søster Isa sagde det. Men jeg lyttede. At han havde besluttet at dele tanken med mig, betød meget for mig. Nok til at jeg forsøgte at løse

problemet. Jeg ville løbe risikoen alene, så jeg sagde intet til nogen. En nat da det var skyfrit, og jeg kunne se ved månen, fulgte jeg floden langs dens løb, og så en mand i skæl og med skinnende øjne. Hans ord var gurglende, men han forstod mig og talte vores sprog. Vi slog en handel af, en gang om ugen holdt vi os inden døre og lod dem komme til byen og tage forsyninger, vi lod fremme, så lod de os få floden tilbage med fisk og handelsmænd, og hvad vi ellers kunne ønske os. Det var ikke let at overbevise de andre om, at det var nødvendigt, og jeg skulle ikke nyde noget af at fortælle om mødet med flodfolk. Jeg har ikke brug for, at de tror, at jeg er skør og taler med eventyrvæsener fra myter, så længe de bare gør, hvad der er nødvendigt for at holde byen sikker.

Essensen af Teni: Hun er en ung kvinde, som bryder sig ganske godt om det stille liv i Avonvig. Hun har ikke så meget behov for ære og eventyr, så længe hun bare har sine venner. Hun bryder sig godt om hårdt arbejde, og hun behøver ikke have ændret verden for at synes, at indsatsen var noget værd. Hun gider ikke kvindfolkets drama og intriger og har i stedet besluttet sig for, at hun hellere vil være en af drengene. Meiron er hendes bedste ven, og det er hende, der har slået handlen af med flodfolket, efter at han fortalte hende om dem; men hun nægter at indrømme at tro på deres eksistens. Hun er lun på Padrig.

Essensen af Meiron: Han var en ung knøs med drømme om at se verden. Han fik sin drøm opfyldt og rejste med lensherrens mænd for at blive trænet som soldat. Det var ikke alt, hvad han havde drømt om, men han var stadig stolt over at gøre det. Han blev imidlertid sendt tilbage som repræsentant for lensherren Alcelaine, for at fungere som ordensmagt, men selvom Avonvig er glad for at have ham tilbage, og da også er imponerede over hans bedrifter, bliver han ikke behandlet som meget mere end enhver anden ung mand i byen. De andre unge ser dog op til ham som noget særligt, det er mest de gamle, der ikke har tænkt sig at tilsidesætte traditioner.

Han lyttede til Isa, da hun fortalte om flodfolket, og var skyld i, at Teni slog en handel af med dem; men han har prøvet at få det til at virke mere som en normal sag.

Essensen af Padrig: Han er søn af borgmesteren, der er for syg og svagelig til selv at varetage sine pligter. Padrig vil gerne hjælpe til og træde i karakter, men mange af de ældre betvivler ham på grund af hans alder og ser i stedet til skibsmesteren Kelsyn. Padrig er ikke sikker på, om han synes, at det er kampen værd, men for sin fars skyld, og fordi hele forestillingen om hans liv ellers ramler, er han endnu ikke trådt tilbage. Han støtter sig op af sine venner og har hjulpet dem med at gennemføre det ugentlige udgangsforbud. Alle kan se, at det virker, men Padrig frustreres over ikke at vide, hvordan eller hvorfor det hjælper dem.

Heltens komme er Padrigs mulighed for at vise, at han er værdig til at tjene som Avonvigs overhoved.

Essensen af Isa: Hun er en ung pige med et barns mod, der kommer af at have så dårlig en forståelse af tid, at man stadig føler sig udødelig. Hun er vild med gode historier og eventyr og digter selv og leger altid, at hun er omgivet af sine hyggelige fantasi-væsener. Det var hende, der mente, at flodfolket var skyld i Avonvigs problemer, men alle undtagen hendes bror Meiron troede, at det også var noget, hun havde digtet.

Hun er mere velinformeret end de fleste, fordi hun er god til at klatre og snige sig rundt, og hun gør en sport ud af at smuglytte, når nu de andre børn ikke gider at lege med hende, fordi hun er en barnlig løgner, der tror på flodfolk.

Hvordan er Iliasters fremtoning, når han besøger en by i sin faders len? Han har endnu ikke rejst langt, men han har været udsat for en troldmands prøvelser, hvordan har det sat spor på ham? Beskriv det for de andre inden I går i gang med aktet.

Essensen af Meiron: Han var en ung knøs med drømme om at se verden. Han fik sin drøm opfyldt og rejste med lensherrens mænd for at blive trænet som soldat. Det var ikke alt, hvad han havde drømt om, men han var stadig stolt over at gøre det. Han blev imidlertid sendt tilbage som repræsentant for lensherren Alcelaine, for at fungere som ordensmagt, men selvom Avonvig er glad for at have ham tilbage, og da også er imponerede over hans bedrifter, bliver han ikke behandlet som meget mere end enhver anden ung mand i byen. De andre unge ser dog op til ham som noget særligt, det er mest de gamle, der ikke har tænkt sig at tilsidesætte traditioner.

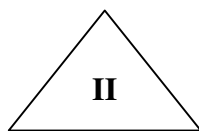
Han lyttede til Isa, da hun fortalte om flodfolket, og var skyld i, at Teni slog en handel af med dem; men han har prøvet at få det til at virke mere som en normal sag.

Essensen af Padrig: Han er søn af borgmesteren, der er for syg og svagelig til selv at varetage sine pligter. Padrig vil gerne hjælpe til og træde i karakter, men mange af de ældre betvivler ham på grund af hans alder og ser i stedet til skibsmesteren Kelsyn. Padrig er ikke sikker på, om han synes, at det er kampen værd, men for sin fars skyld, og fordi hele forestillingen om hans liv ellers ramler, er han endnu ikke trådt tilbage. Han støtter sig op af sine venner og har hjulpet dem med at gennemføre det ugentlige udgangsforbud. Alle kan se, at det virker, men Padrig frustreres over ikke at vide, hvordan eller hvorfor det hjælper dem.

Heltens komme er Padrigs mulighed for at vise, at han er værdig til at tjene som Avonvigs overhoved.

Essensen af Teni: Hun er en ung kvinde, som bryder sig ganske godt om det stille liv i Avonvig. Hun har ikke så meget behov for ære og eventyr, så længe hun bare har sine venner. Hun bryder sig godt om hårdt arbejde, og hun behøver ikke have ændret verden for at synes, at indsatsen var noget værd. Hun gider ikke kvindfolkets drama og intriger og har i stedet besluttet sig for, at hun hellere vil være en af drengene. Meiron er hendes bedste ven, og det er hende, der har slået handlen af med flodfolket, efter at han fortalte hende om dem; men hun nægter at indrømme at tro på deres eksistens. Hun er lun på Padrig.

Essensen af Isa: Hun er en ung pige med et barns mod, der kommer af at have så dårlig en forståelse af tid, at man stadig føler sig udødelig. Hun er vild med gode historier og eventyr og digter selv og leger altid, at hun er omgivet af sine hyggelige fantasi-væsener. Det var hende, der mente, at flodfolket var skyld i Avonvigs problemer, men alle undtagen hendes bror Meiron troede, at det også var noget, hun havde digtet.

Når de andre spillere fortæller epilog for deres karakterer gør dig da notater om, hvordan Iliaster ville have haft det, havde han kendt til det der skete efter hans afrejse.

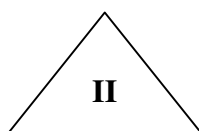

Erin – Fangedriver skjult iblandt straffefangerne

”Hvem du var, og hvem du er, er ikke den samme – og ingen af dem føles som dig.”

Straffefangernes talemåde.

Denne karakter er skrevet i andenperson, både for den du var før, du blev taget af forbryderjægerne, og hvem du nu er.

Erin du var en gang en køn pige. Du havde hurtige og kyndige fingre, og når du syede var det ikke bare et håndværk, det var et kunstværk. Det var ikke dit eneste arbejde, du havde rigeligt med andre hverdagsgøremål som at vaske og lave mad og al den slags, der skulle til. Men når du havde fritid, brugte du den sammen med dine venner med sladder over et glas vin. Du lyttede til de fremmede, der kom ind med nyheder, og du sang til tider med, når musikanterne spillede på jeres stambar. Der var endda en af de fremmede, der kom og spillede, som tilbød at gøre dig til den bedste sanger og dele din smukke stemme med andre. Han gav dig magisk støv, som gjorde din stemme smuk, og gjorde dig bedre til at forstå de ting, du sang om. Selv da han fik dig til at fortælle andre om det og sælge det til dem, gjorde det ikke noget, så længe du bare ikke løb tør. At, de også kunne synge smukt, gjorde dig bare glad.

Du skulle aldrig have lyttet til ham. Eller måske skulle du have hørt bedre efter. Selv da de erklærede dig en forbryder, hørte du ikke rigtig efter. Du var for lamslået, for panikslagen. Der var ingen venner, der kom dig til undsætning. Alle dem, du havde delt musikken med, flygtede, og det hele virkede lige pludselig ikke smukt længere. Du blev mærket som en forbryder. Du blev mærket som tilhørende en fangedrivers hjord, men du blev aldrig mærket som indleveret til straffearbejder. Du kunne ikke bære tanken. Det kunne ikke være dig, og du var klar til at gøre, hvad der skulle til for at undgå det.

”Erin Tavar du er blevet pågrebet for besiddelse af ulovlige rusmidler. For dine handlinger fradømmes du hermed dit liv, det lægges i fangetæmmernes hænder, indtil det kan videregives til dem, der har mulighed for at stå til ansvar for det. Må de forstå at varetage det bedre, end du kunne.”

Du er en stikker. Du ligner en af straffefangeren, du følges med dem og lever iblandt dem; men det er ikke så forskelligt fra, hvordan de andre fangedrivere lever. Du taler med dem alle, lytter til dem – du lader som om, du er deres ven, og så aflægger du rapport til Sivan, fangehyrdernes leder. Du føler dig ussel, men du kan ikke bære tanken om at blive ejet af andre, og du kan ikke længere bære at se verden uforsødet; Sivan giver dig det magiske pulver, der gør alting bedre. Ofte spørger du dig selv, hvad forskellen er, om du i virkeligheden blot er fangehyrdernes personlige arbejdskraft. Du arbejder stadig for dem med daglige gøremål ligesom de andre. Den eneste forskel er, at du ikke bliver videregivet til fangehandleren, når I når frem til havnen. Og at du får dit støv. Det gør ikke alting smukt længere, men det gør det mindre forfærdeligt. Du bliver også betalt lidt håndører, som du sparer sammen. Du fortæller altid dig selv, at der er en forskel, og at den er, at du stadig har drømme og håb. Da du var en af fangerne, ventede du på at blive solgt. Nu ved du, at du en dag, når du har penge nok, kan rejse et sted hen og begynde forfra. Det betyder ikke noget hvor, bare væk.

Når du ser på straffefangerne, ser du kun to typer: dem du har ondt af, og dem der skræmmer dig. De første er folk som dig selv, dem der virker som normale mennesker, der ikke har gjort noget galt. Dem forsøger du at holde afstand til. Forgæves som at forsøge at undgå skylden. De andre dem, du bruger tid sammen med, er dem, du kun kan foragte for alle de forfærdelige ting, de har gjort. Dem der slider imod lænkerne, og som du ikke tvivler på, ville gøre det, der er endnu værre, hvis de fik chancen – du er stolt over at være med til at sikre, at de ikke får den chance.

Essensen af Erin; Hun var en ganske almindelig lidt vel naiv pige, der nød opmærksomhed og muligheden for at vise, hvad hun var god til. En forretningsmand af den forkerte slags udnyttede det og fik hende afhængig af magistøv, samtidig med at hun kom til at sælge det for ham. Da hun blev taget af forbryderjægerne, var der ingen hjælp at hente. Hun formåede at slå en handel af med fangehyrderne; hun fungerer som stikker for dem, imod at hun ikke bliver solgt, får en smule lompepenge, som hun sparer sammen, og hun får sit magistøv. Hun er splittet imellem at føle sig skyldig over for de straffefanger, der minder hende om sig selv og at være stolt over at sikre, at dem, der faktisk er forbrydere, får, hvad de har fortjent.

Essensen af Sancho: Han er vokset op som en gadedreng i en af de større indlandsbyer. Der er rigelig af den slags folk, og de er en god kilde til fangehandlerne. Han holdt ud længe, før han blev taget ved at stjæle, snyde og dræbe, men en dag gik det galt. Han foragter dem, der affinder sig med at blive pålagt deres skæbne. Han hader, hvordan de andre fanger klamrer sig til livet og er villige til at opgive alt for at holde fast på det – selv deres frihed og deres værdighed. For ham er det anderledes, selv hvis han kunne have haft et bedre liv hos sine kommende ejere, end han nogensinde kendte på gaderne, vil han ikke give afkald på sin frihed for noget. Han planlægger at flygte, og han ved, at han får brug for hjælp.

Essensen af Bern: Han var en ganske normal ung mand, som var ved at være klar til at stifte familie og slå sig til ro, da det sted, han havde forventet, han skulle slå sig til ro i, blev jævnet med jorden. Han blev splittet fra sine kære og videregivet til fangedrivere. Som sit eneste forsvar imod forbryderne og hyrderne, han var blevet placeret imellem, har han påtaget galskab. Der er ingen i flokken, der er mere utilregnelig og skræmmende end ham, sådan sikrer han sig at holde det skræmmende på afstand.

Essensen af Anrai: Han stammer fra Elestania og har tjent i kampen mod Terrosir. Hans for store selvtillid og attitude overfor de overordnede ledte til en direkte konfrontation og medførte, at han blev stillet til henrettelse, da man ikke forventede, at han ville kunne tilgive ydmygelsen og indordne sig – hvilket er ganske sandt. Hans kammerater solgte ham til fangetæmmere fra Algorania, frem for at se ham dø. Han er stadig i live, men har ingen anelse om, hvad det er, han er på vej til.

Sancho – Gadedreng før han blev taget af forbryderjægerne

”Hvem du var, og hvem du er, er ikke den samme – og ingen af dem føles som dig.”

Straffefangernes talemåde.

Denne karakter er skrevet i andenperson, både for den du var før, du blev taget af forbryderjægerne, og hvem du nu er.

Du var hjemløs, arbejdsløs og frygtløs. Du havde levet på gaderne, så længe du kunne huske. Levede af hvad som helst. Du løb med beskeder og håbede på, at de ikke ville dræbe budbringeren. Du pudsede sko, når du kunne stjæle sværte. Du viste fremmede vej, fordi du kendte hver eneste gade i din by. Du stjal – alt hvad der ikke var naglet fast. Mønter, mad, tøj. Sko kun hvis du ville sælge dem, for dine fodsåler var som læder, og du var mere stille, når du kunne mærke, hvad du trådte på.

På gaden havde du ingen venner. Du havde kolleger, når du havde brug for at samarbejde og rivaler, når du skulle arbejde alene. Hvis de ikke forstod forskellen, var det dem, det kom til at stå dyrt. Hvis de forsøgte at snyde dig eller opdagede, at du snød dem, og de gjorde modstand, viste du ingen nåde. Du har dræbt to af de mænd, du arbejdede sammen med, en enkelt som du ikke kendte og skræmt og skadet utallige. Du var ikke stolt af det, men du skammede dig heller ikke. At vige det mindste var at vise svaghed, og de svage døde, det havde du set.

Nogle af knægtene på gaden talte om at lade sig fange med vilje; hvis en forbryderjæger tog dig, ville du blive fodret og givet videre til rige folk, der havde råd til at give dig mad, tøj og læ. Du hadede tanken. På gaden var du altid sulten, øm og udmattet. Du var altid mistroisk, forhadet og ensom. Men du vidste med sikkerhed, at du havde én ting, det var det eneste, du altid havde haft og vidste, retmæssigt var dit – det eneste du ikke havde stjålet. Du havde din frihed.

”Knægt, du er blevet taget i tyveri og vold. For dine handlinger fradømmes du hermed dit liv, det lægges i fangetæmmernes hænder, indtil det kan videregives til dem, der har mulighed for at stå til ansvar for det. Må de forstå at varetage det bedre, end du kunne.”

Du er ingenting, og du har ingenting, så længe fangedriverne hundser rundt med dig. Du blev ikke taget, fordi man gerne ville have dig, men fordi det var loven. Du sad længe i et bur sammen med de andre. Da du havde fået kød på kroppen, blev du hentet af fangedriverne for at komme til en af havnebyerne og blive solgt. Du nyder at bevæge dig rigtigt igen. Du nyder at lave det hårde fysiske arbejde i lejren. Men du hader at være hæmmet. Lænkerne om dine hænder og fødder har måske nok lange kæder, men der er ingen tvivl, om at du er fanget. Du kan ikke huske, hvornår du sidst var udenfor byen, ude på Algoranias åbne sletter, men du er sikker på, at du ville kunne lide det, var det ikke, fordi du ikke har muligheden for at nyde det. Hvert skridt du tager bringer dig nærmere en fremtid, du ikke ønsker at se. Brændemærket i dit ansigt viser, at du ikke er en fri mand – det tager det eneste, du havde, der var dit, fra dig. Du hader det. Du hader fangehyrderne indædt, og du hader dem af straffefangerne, der bare følger med. Lader sig drive, som om de er kvæg. De er klar til at gøre, hvad som helst, bare de slipper for pisken og er sikre på at leve en dag længere uden noget at leve for.

Du hører de andre hulke i mørket, snøfte om dagen og altid klage over uretfærdigheden i situationen. Du har hele dit liv kendt til uret, men i dette tilfælde er det ret, at du er her. I hvert fald hvis man taler om den ret, lovgiverne har sat. Du hader fangehyrderne, for det de tager fra dig, men du ved, at de gør, hvad man må forvente – deres arbejde. Og du har i sinde at gøre præcis, hvad man måtte forvente af dig. Du er ussel, en slyngel – den titel tager du gerne, men du er ingen slave.

Det eneste du nogensinde retmæssigt har haft er din frihed – du har tænkt dig at tage den igen, levende eller død.

Essensen af Sancho: Han er vokset op som en gadedreng i en af de større indlandsbyer. Der er rigelig af den slags folk, og de er en god kilde til fangehandlerne. Han holdt ud længe, før han blev taget ved at stjæle, snyde og dræbe, men en dag gik det galt. Han foragter dem, der affinder sig med at blive pålagt deres skæbne. Han hader, hvordan de andre fanger klamrer sig til livet og er villige til at opgive alt for at holde fast på det – selv deres frihed og deres værdighed. For ham er det anderledes, selv hvis han kunne have haft et bedre liv hos sine kommende ejere, end han nogensinde kendte på gaderne, vil han ikke give afkald på sin frihed for noget. Han planlægger at flygte, og han ved, at han får brug for hjælp.

Essensen af Erin; Hun var en ganske almindelig lidt vel naiv pige, der nød opmærksomhed og muligheden for at vise, hvad hun var god til. En forretningsmand af den forkerte slags udnyttede det og fik hende afhængig af magistøv, samtidig med at hun kom til at sælge det for ham. Da hun blev taget af forbryderjægerne, var der ingen hjælp at hente. Hun formåede at slå en handel af med fangehyrderne; hun fungerer som stikker for dem, imod at hun ikke bliver solgt, får en smule lommepenge, som hun sparer sammen, og hun får sit magistøv. Hun er splittet imellem at føle sig skyldig over for de straffefanger, der minder hende om sig selv og at være stolt over at sikre, at dem, der faktisk er forbrydere, får, hvad de har fortjent.

Essensen af Bern: Han var en ganske normal ung mand, som var ved at være klar til at stifte familie og slå sig til ro, da det sted, han havde forventet, han skulle slå sig til ro i, blev jævnet med jorden. Han blev splittet fra sine kære og videregivet til fangedrivere. Som sit eneste forsvar imod forbryderne og hyrderne, han var blevet placeret imellem, har han påtaget galskab. Der er ingen i flokken, der er mere utilregnelig og skræmmende end ham, sådan sikrer han sig at holde det skræmmende på afstand.

Essensen af Anrai: Han stammer fra Elestania og har tjent i kampen mod Terrosir. Hans for store selvtillid og attitude overfor de overordnede ledte til en direkte konfrontation og medførte, at han blev stillet til henrettelse, da man ikke forventede, at han ville kunne tilgive ydmygelsen og indordne sig – hvilket er ganske sandt. Hans kammerater solgte ham til fangetæmmere fra Algorania, frem for at se ham dø. Han er stadig i live, men har ingen anelse om, hvad det er, han er på vej til.

Bern – Læderarbejder, før han blev straffefange

”Hvem du var, og hvem du er, er ikke den samme – og ingen af dem føles som dig.”

Straffefangernes talemåde.

Denne karakter er skrevet i andenperson, både for den du var før, du blev taget af forbryderjægerne, og hvem du nu er.

Du var en gang læderformer, Bern. Du var en ganske almindelig ung mand. Du arbejdede i din fars værksted. Lærte de teknikker han havde brugt, prøvede til tider et nyt trick eller to – nogle gange virkede det, andre gange kostede det et godt stykke læder. I ugens slutning drak du dig fuld med dine kammerater. Efter fyraften tonsede I rundt med en bold af lapper, du havde flikket sammen. En dag ville du overtage forretningen. Du havde godt nok fra tid til anden drømt om at forlade byen. Det var et lille uinteressant sted, og det gav ikke plads til stor drømme. Enhver ung dreng havde på et eller andet tidspunkt leget forbryderjæger og røver, og selvom det kun var en leg, havde tanken aldrig sluppet dig. Du kunne begynde alene eller sammen med et par af dine kammerater, alene ude på sletterne eller i de få byer kunne I standse og fange forbrydere og gøre Algorania til et bedre sted. Men den slags pjat var du næsten vokset fra – desuden var der nok ikke så mange kønne piger ude på sletterne. Du havde andre mere fornuftige planer om at slå dig ned, overtage forretningen, stifte en familie og en gang lære dine egne knægte at forarbejde læder. Du ville ikke råbe lige så meget af dem, når de lavede et mislykkedes eksperiment, og du ville ikke belære dem om, hvor meget de burde eller ikke burde drikke, når de var i byen med deres venner. Du havde ikke bare lært at acceptere den fremtid, du var begyndt at glæde dig.

Den fremtid blev imidlertid taget fra dig. De satte ild til byen. Væltede ind i byen som vand i kanaler. Du hørte råb, grov latter og rædselsslagne skrig. Du var ingen kriger, og det tog dem ikke lang tid at få dig under kontrol. Deres våben var alle til at banke folk, ikke dræbe dem. Det hele var et kaos af hede, røg og desperation, før de ledte jer ud og delte jer. Det var målet, at ingen skulle have nogen, de stod nær med sig – intet at kæmpe for. Det var håbløst. Du blev videregivet til en gruppe

fangedrivere kort derefter. Overfaldsmændenes hånlige ord rungede endnu for dine ører.

”I er dømt for at være slappe og uduelige og intet værd for samfundet. For jeres handlinger fradømmes I hermed jeres liv, de lægges i fangetæmmernes hænder, indtil de kan videregives til dem, der har mulighed for at stå til ansvar for dem. Må de forstå at varetage det bedre, end I kunne.”

Du er en gal morder. Du kender smagen af menneskeblod, for du har dræbt med dine egne tænder. Du frygter intet for, der er ikke noget, der er farligere end dig. Du går imod din fremtid som straffearbejder med et glubskt smil, for du ved, at det ikke er dig, der kommer til at lide under den skæbne. Du hvisker trusler i ørene på de andre og går så nær, at de kan mærke stanken i dine ånde. Når det er fangehyrderne, du går for nær, slår de dig i jorden. Du spytter blod efter dem og griner. Til tider siger du usammenhængende ting blot for at skræmme dem. Lader som om, det er profetier, der flyder over dine læber, eller ord fra din grufulde fortid.

Du ser fuldstændig sindssyg ud. Dine øjne er spærret op og glimter med galskab, og du viger ikke blikket, som fornuftige mennesker gør.

Du er fuldstændig normal. De andre fanger, dem der faktisk er forbrydere, skræmmer dig fra vid og sans. Fangehyrderne med deres knebler og foragt fylder dig med gru. Tanken om aldrig at være fri igen, og om at hele den fremtid, du en gang kendte, er borte, fylder dig med så massiv en rædsel, at du til tider overvejer, om man ville kunne se den i dig som en klump eller et hul, skar man din brystkasse op. Det er derfor, du spiller gal. For at holde det hele på afstand. Du prøver at være så skræmmende, at selv de fanger, der gør dig utryg, ikke vil turde komme dig nær. Og så ingen vil have lyst til at købe dig. Måske kan du sådan komme til at vælge din køber, ved kun at vise sandheden om din forstand til nogen du tør følge med.

Essensen af Bern: Han var en ganske normal ung mand, som var ved at være klar til at stifte familie og slå sig til ro, da det sted, han havde forventet, han skulle slå sig til ro i, blev jævnet med jorden. Han blev splittet fra sine kære og videregivet til fangedrivere. Som sit eneste forsvar imod forbryderne og hyrderne, han var blevet placeret imellem, har han påtaget galskab. Der er ingen i flokken, der er mere utilregnelig og skræmmende end ham, sådan sikrer han sig at holde det skræmmende på afstand.

Essensen af Erin; Hun var en ganske almindelig lidt vel naiv pige, der nød opmærksomhed og muligheden for at vise, hvad hun var god til. En forretningsmand af den forkerte slags udnyttede det og fik hende afhængig af magistøv, samtidig med at hun kom til at sælge det for ham. Da hun blev taget af forbryderjægerne var der ingen hjælp at hente. Hun formåede at slå en handel af med fangehyrderne; hun fungerer som stikker for dem imod at hun ikke bliver solgt, får en smule lommepenge som hun sparer sammen og hun får sit magistøv. Hun er splittet imellem at føle sig skyldig over for de straffefanger, der minder hende om sig selv og at være stolt over at sikre, at dem, der faktisk er forbrydere, får, hvad de har fortjent.

Essensen af Sancho: Han er vokset op som en gadedreng i en af de større indlandsbyer. Der er rigelig af den slags folk, og de er en god kilde til fangehandlerne. Han holdt ud længe, før han blev taget ved at stjæle, snyde og dræbe, men en dag gik det galt. Han foragter dem, der affinder sig med at blive pålagt deres skæbne. Han hader, hvordan de andre fanger klamrer sig til livet, og er villige til at opgive alt for at holde fast på det – selv deres frihed og deres værdighed. For ham er det anderledes, selv hvis han kunne have haft et bedre liv hos sine kommende ejere, end han nogensinde kendte på gaderne, vil han ikke give afkald på sin frihed for noget. Han planlægger at flygte, og han ved, at han får brug for hjælp.

Essensen af Anrai: Han stammer fra Elestania og har tjent i kampen mod Terrosir. Hans store selvtillid og attitude overfor de overordnede ledte til en direkte konfrontation og medførte, at han blev stillet til henrettelse, da man ikke forventede, at han ville kunne tilgive ydmygelsen og indordne sig – hvilket er ganske sandt. Hans kammerater solgte ham til fangetæmmere fra Algorania, frem for at se ham dø. Han er stadig i live, men har ingen anelse om, hvad det er, han er på vej til.

Anrai – Soldat fra Elestania før taget som straffefange i Algorania

*”Hvem du var, og hvem du er, er ikke den samme – og ingen af dem føles som dig.”
Straffefangernes talemåde.*

Denne karakter er skrevet i andenperson, både for den du var før, du blev taget af forbryderjægerne, og hvem du nu er.

Du kunne dit kram. Måske var du ikke altid den bedste til at parere ordre, men selv dine overordnede lærte at se igennem fingre med det, fordi du var så god. Desuden ignorerede du jo også kun de tåbelige ordre; gjorde kun noget andet, når du vidste, hvad der var bedre at gøre. Du var den tredje søn af en mand med titel, men uden jord. Det betød, at du ingen fremtid havde, med mindre du kunne vinde dig noget ære. Så da krigen kom, så du din chance, og du greb den. Ære fandt du imidlertid ikke meget af på Terrosirs jord. Det var et gudsforladt sted, og værre det var et vandforladt sted. Men du fik lov til at skære hovedet af nogle hedninge fra tid til anden, hvilket gjorde lidt op for det. Dine overordnede var imidlertid hamrende irriterende. Du bad ikke om særbehandling, fordi du havde en titel – men du fik det – og ikke af den gode slags. De forventede, at du var vant til fløjlsandske, og tænkte, at de skulle have banket det ud af dig. Du blev træt af deres hån.

På det sidste angreb du deltog i, gik du direkte imod dine ordre. Det inkompetente fjols, der havde lagt angrebsplanen, havde sendt jer på en selvmordsopgave; du var ikke klar til at gå i døden, bare fordi han ikke kunne se et baghold, selvom det dansede nøgent rundt foran ham. I kom sejrrige fra slaget. Men du fik ingen anerkendelse, kun hårde reprimander for ikke at gøre, som du fik besked på. Da du svarede igen, opgav din overordnede at bruge ord og talte med sin næve i stedet. På det var dit modsvar hårdt.

Din handling blev tolket som forræderi mod Elestania, og da de fik vristet dig af idioten, blev du lagt i lænker. Det blev kun kort debateret, hvad de skulle gøre med dig, før de besluttede, at de ikke ville kunne stole på, at du ville fortsætte, som om intet var hændt. Det var ikke en fejlvurdering. Du blev dømt til døden ved daggry den kommende dag. To af dine venner kom til dig den nat, imens du forgæves forsøgte at ødelægge låsen i dine kæder. De vidste godt, at det ikke ville hjælpe dig meget, selv hvis de

kunne sætte dig fri, men de havde fundet en, der kunne få dig væk. En af Algoranias forbryderjægere.

*”Når man er fradømt livet i Algorania, bliver man ikke idømt døden,” hviskede Gamil, og hans ånde tegnede sig i den isnende natteluft, og han gav et kort nik i retning af den fremmede, der var ved at dirke låsen til kæden op, imens Benjan forsøgte at dæmpe dens raslen med sin trøje.
”der giver man den dømte videre, som... arbejdskraft.” Han kiggede bort, idet låsen gav et dæmpet klik.*

Du kom på benene i en fart, idet et nyt sæt lænker blev fæstnet om dine håndled.

”Letteste fangst jeg nogensinde har gjort mig.” grinede forbryderjægeren, idet han gav en tung pose til Benjan. Den klirrede.

Du er en død mand på vej til noget andet end sin grav. Du er ikke glad for at opgive din frihed, men din skæbne kunne vel være værre. Du ved ikke, hvor straffefangerne bliver solgt; om du skal forvente hårdt arbejde, til din ryg giver efter, eller at lege tolk for en adelskvinde. Når du ser på de andre varer, fangehyrderne driver af sted, ved du til gengæld, at du er et røverkøb. Du er veltrænet, ved hvordan man håndterer et våben, kan læse, skrive og regne. Hvis det kan sikre dig ikke at komme til at arbejde i minerne, er du dine venner taknemmelig. Hvis ikke, var de måske ikke så meget dine som guldets venner. fangehyrderne har ikke gidet fjerne din uniform, så du bærer endnu Elestania's mærke, hvis ikke din nationalitet skulle være tydelig i dit ansigt. Det får dem med oprindelse i Terrosir til at se vredt efter dig, men du har ikke mere tilovers for dem.

Essensen af Anrai: Han stammer fra Elestania og har tjent i kampen mod Terrosir. Hans for store selvtillid og attitude overfor de overordnede ledte til en direkte konfrontation og medførte, at han blev stillet til henrettelse, da man ikke forventede, at han ville kunne tilgive ydmygelsen og indordne sig – hvilket er ganske sandt. Hans kammerater solgte ham til fangetæmmere fra Algorania, frem for at se ham dø. Han er stadig i live, men har ingen anelse om, hvad det er, han er på vej til.

Essensen af Bern: Han var en ganske normal ung mand, som var ved at være klar til at stifte familie og slå sig til ro, da det sted, han havde forventet, han skulle slå sig til ro i, blev jævnet med jorden. Han blev splittet fra sine kære og videregivet til fangedrivere. Som sit eneste forsvar imod forbryderne og hyrderne, han var blevet placeret imellem, har han påtaget galskab. Der er ingen i flokken, der er mere utilregnelig og skræmmende end ham, sådan sikrer han sig at holde det skræmmende på afstand.

Essensen af Erin; Hun var en ganske almindelig lidt vel naiv pige, der nød opmærksomhed og muligheden for at vise, hvad hun var god til. En forretningsmand af den forkerte slags udnyttede det og fik hende afhængig af magistøv, samtidig med at hun kom til at sælge det for ham. Da hun blev taget af forbryderjægerne var der ingen hjælp at hente. Hun formåede at slå en handel af med fangehyrderne; hun fungerer som stikker for dem imod at hun ikke bliver solgt, får en smule lommepege som hun sparer sammen og hun får sit magistøv. Hun er splittet imellem at føle sig skyldig over for de straffefanger, der minder hende om sig selv og at være stolt over at sikre, at dem, der faktisk er forbrydere, får, hvad de har fortjent.

Essensen af Sancho: Han er vokset op som en gadedreng i en af de større indlandsbyer. Der er rigelig af den slags folk, og de er en god kilde til fangehandlerne. Han holdt ud længe, før han blev taget ved at stjæle, snyde og dræbe, men en dag gik det galt. Han foragter dem, der affinder sig med at blive pålagt deres skæbne. Han hader, hvordan de andre fanger klamrer sig til livet, og er villige til at opgive alt for at holde fast på det – selv deres frihed og deres værdighed. For ham er det anderledes, selv hvis han kunne have haft et bedre liv hos sine kommende ejere, end han nogensinde kendte på gaderne, vil han ikke give afkald på sin frihed for noget. Han planlægger at flygte, og han ved, at han får brug for hjælp.

*Hvordan ser Iliaster ud da han når frem til fangehyrdernes lejr? Han har bekæmpet en drage og vandret over Algoranias sletter i flere dage; opretholder han facaden?
Beskriv det for de andre inden I går i gang med aktet.*

Essensen af Sancho: Han er vokset op som en gadedreng i en af de større indlandsbyer. Der er rigelig af den slags folk, og de er en god kilde til fangehandlerne. Han holdt ud længe, før han blev taget ved at stjæle, snyde og dræbe, men en dag gik det galt. Han foragter dem, der affinder sig med at blive pålagt deres skæbne. Han hader, hvordan de andre fanger klamrer sig til livet, og er villige til at opgive alt for at holde fast på det – selv deres frihed og deres værdighed. For ham er det anderledes, selv hvis han kunne have haft et bedre liv hos sine kommende ejere, end han nogensinde kendte på gaderne, vil han ikke give afkald på sin frihed for noget. Han planlægger at flygte, og han ved, at han får brug for hjælp.

Essensen af Erin; Hun var en ganske almindelig lidt vel naiv pige, der nød opmærksomhed og muligheden for at vise, hvad hun var god til. En forretningsmand af den forkerte slags udnyttede det og fik hende afhængig af magistøv, samtidig med at hun kom til at sælge det for ham. Da hun blev taget af forbryderjægerne var der ingen hjælp at hente. Hun formåede at slå en handel af med fangehyrderne; hun fungerer som stikker for dem imod at hun ikke bliver solgt, får en smule lommepege som hun sparer sammen og hun får sit magistøv. Hun er splittet imellem at føle sig skyldig over for de straffefanger, der minder hende om sig selv og at være stolt over at sikre, at dem, der faktisk er forbrydere, får, hvad de har fortjent.

Essensen af Bern: Han var en ganske normal ung mand, som var ved at være klar til at stifte familie og slå sig til ro, da det sted, han havde forventet, han skulle slå sig til ro i, blev jævnet med jorden. Han blev splittet fra sine kære og videregivet til fangedrivere. Som sit eneste forsvar imod forbryderne og hyrderne, han var blevet placeret imellem, har han påtaget galskab. Der er ingen i flokken, der er mere utilregnelig og skræmmende end ham, sådan sikrer han sig at holde det skræmmende på afstand.

Essensen af Anrai: Han stammer fra Elestania og har tjent i kampen mod Terrosir. Hans for store selvtillid og attitude overfor de overordnede ledte til en direkte konfrontation og medførte, at han blev stillet til henrettelse, da man ikke forventede, at han ville kunne tilgive ydmygelsen og indordne sig – hvilket er ganske sandt. Hans kammerater solgte ham til fangetæmmere fra Algorania, frem for at se ham dø. Han er stadig i live, men har ingen anelse om, hvad det er, han er på vej til.

Når de andre spillere fortæller epilog for deres karakterer gør dig da notater om, hvordan Iliaster ville have haft det, havde han kendt til det der skete efter hans afrejse.

Siral – krigsveteran i Elestania's tjeneste

”Man skal ikke skue hunden på hårene – med mindre man ikke har andet at kigge på.”

Soldaterne bruger meget tid sammen og ved, hvordan de andre håndterer det praktiske – men det er ikke det samme som at kende folk. Denne karakter er bygget op om, hvordan han ses udefra og rygterne om ham; det er så op til dig at finde frem til, hvad der får folk til at tænke sådan om en mand.

Siral er en gammel, senet mand. Hans hud er rynket og slebet af sandstormene. Hvis der var en tid, før han tjente Elestania som soldat, er der ingen, der kender til den. Han var endda med til at bekæmpe kongens bror, da han første gang gjorde oprør og blev forvist fra Elestania. Hans hår er tyndt og gråt, og de af hans tænder, der er tilbage, gule. Hans rynker afslører, at han i sit liv har skulet mere, end han har smilet, og får hans ansigt til altid at se anklagende ud. Grå stride skægstubbe dækker hans kinder, men det er der ingen, der ser efter – de har for travlt med at stirre på hullet. Siral har kun ét øje, og han gider aldrig sætte sin attrap i øjenhulen. Han efterlader det tomme mørke gab, hvor man kan se bagsiden, hvis man kigger efter. Når det blæser meget, bander han over det og graver sand ud af hulningen.

”Han mistede øjet til Dubháns mørke magi, da han bekæmpede ham i Elestania.” siger de fantasiløse.

”Han brugte det som ingrediens i et ritual med mørk magi.” siger dem, der er bedre til at finde på.

”Han stak det selv ud for at håne den forræderiske bror ved at nægte at se på ham – heldigt at han flygtede, inden Siral blev nødt til at tage sit andet øje.” siger de obskure.

Selv siger han, at han er langt mere interesseret i det øje, han har tilbage, end det han mistede.

Siral er nedslidt. Han var gammel allerede, da de drog til Terrosir, og både hede og kamp har taget hårdt på ham. Nu halter han altid, slæber det ene ben efter sig, og går krumbøjjet som en gammel kælling. Men han er stædig, han nægter at anerkende, at han ikke kan holde til noget mere, og han formår også et heldigt skud fra tid til anden. Ingen ved deres fulde fem ville dog sende ham i nærkamp igen. Mange mener, at den

eneste årsag til, at han ikke trækker sig tilbage, forlader krigen og tager til Elestania, er, at han godt ved, at han aldrig ville overleve turen.

Hver gang de har fred for krigen og har slået lejer i en by, eller for den sags skyld bare eftersøger en forladt ruin, går Siral rundt og stirrer på murene. Indersiden, ydersiden, dem der er smuldret, og dem der står endnu. Han betragter det hele indgående, som om han leder efter noget. Hans syn på det tilbageværende øje er heller ikke for godt, og hver gang han har en rift på næsen, siger de andre, at han har fået den ved at gå få tæt på stenene, han forsøger at læse på.

”Han er blevet gal – det sker, når man er gammel og hærgnet af krig.” siger de fleste, i et forsøg på at skjule deres uro ved hans utilregnelige opførsel.

”Han har set så meget til krigen i tidens løb, at han kan aflæse dens spor i stenene. Han kan se kampen i ridserne, og hvem der blev brændt i asken. Måske kan han endda læse deres sidste ord.” siger dem, der respekterer ham, for det han var.

”Han forelskede sig i en af tøserne, som Dubhán tog med sig, men svor at komme og finde hende, så hun lovede altid at efterlade ham spor. Nu går han og leder efter dem overalt.” siger dem, der har lyttet for meget til bardernes sange.

Selv siger han intet om den sag.

Han gør de fleste urolige, fordi han er gammel og svag og minder dem om, hvad krigen kan gøre ved dem. Han gør dem utilfredse, fordi han taler bittert og aldrig lægger skjul på, hvor elendig en situation er. Han gør dem utrygge, fordi de ikke forstår, hvad han laver.

De få, der faktisk taler med ham, finder imidlertid, at han er ganske flink, hvis bare man ikke spørger ind til de forkerte ting.

Essensen af Siral: han er en uhyggelig, gammel mand. Han har tjent som soldat størstedelen af sit liv, og det har sat sine ar på ham – bogstaveligt talt. Hans ansigt har kun et tomt hul, hvor hans øje plejede at være, og han halter rundt. De fleste anser ham for unyttig, og mener, at den eneste årsag til, at han stadig er på slagmarken, er, at han er for svagelig til at klare rejsen hjem. Han er ikke bange af sig, og siger altid alting lige ud. Han vandrer altid rundt og studerer gamle vægge på nært hold, men ingen ved hvorfor.

Essensen af Benjan: Han er oversergent og er blevet det ved hårdt kyndigt arbejde. De fleste følger ham med god vilje. Han er en venlig og glad mand, der forstår at møde folk på deres eget niveau og at prioritere det, der er vigtigt og lade resten glide for ikke at skabe sig fjender blandt sine allierede. Han vandrer rundt med en form for sindsro, der gør det næsten umuligt at tro på, at han er soldat – selv dem, der har fulgt ham i kamp, kan have svært ved at forestille sig det. Han føler sig ikke hævet over sine mænd og forstår at tilpasse sig tonen hos dem, han omgiver sig med. Og så ved han, hvordan man køber sin mænds velvilje: med frynsegoder som man normalt ikke har i hæren, hvor end han får snuset de sager op henne.

”Han har to personligheder en på slagmarken og en resten af tiden – de to kender vist ikke hinanden.” siger hans mænd i spøg.

”Han har slået en handel af med vores fjende for at få det her ind, og jeg tør ikke tænke på, hvad han har givet til gengæld for de nipsting.” siger dem, der er blevet mistroiske af krigen.

Essensen af Yori: Han har aldrig ønsket sig at være soldat, og han havde ingen planer om at skulle ud og vinde sit navn ære. Han var bonde i Elestania og havde ingen planer om, at det skulle ændre sig, men krigen gav ham ikke noget valg. Han er en høflig, rettroende ung mand, og han trives ikke iblandt ubehøvlede soldater. Han udfører de opgaver, han får besked på, og han gør det grundigt; men det er ikke lysten, der driver værket. Vejledt af seniorsergent Benjan har han besluttet at begynde i det små og forsøge at opdrage bare en enkelt af de andre soldater – for derved måske at gøre tilværelsen lidt mere udholdelig.

”Han er for fin til være i nærheden af os andre, han er for bange for at blive snavset.” siger dem, der er ligeglade med, hvad han foretager sig.

”At be’ Skaberen om hjælp er for dem, der ikke selv kan udrette noget.” siger dem, der forsøger at retfærdiggøre, at de har glemt deres tro.

Essensen af Gamil: Han er vokset op i Elestania, men det ses tydeligt på ham, at hans forældre stammer fra Terrosir. Det gav ham aldrig problemer før krigens tid, men har gjort hans liv surt siden. Han har meldt sig til at kæmpe på Elestania's side, men for de fleste har det ikke være nok til at vinde tiltro. Ingen kan dog fornægte, at det er praktisk at have en, der kender kulturen og sproget. Han kom til krigen med drømme om ære og forgudede ridderne, der var med dem, men den slags begejstring falmer under ørkensolen.

”Han gør på køternes sprog, og hvis man giver ham for meget snor, kan man være sikker på, at han vil vende sig imod sine herrer.” siger dem, der frygter ham.

”Det er praktisk nok at have en med, der kan udholde heden og forstå, hvad de indfødte råber.” siger pragmatikerne, hvis mistillid ikke er for stærk.

Benjan – seniorsergent i Elestamias tjeneste

”Man skal ikke skue hunden på hårene – med mindre man ikke har andet at kigge på.”

Soldaterne bruger meget tid sammen og ved, hvordan de andre håndterer det praktiske – men det er ikke det samme som at kende folk. Denne karakter er bygget op om, hvordan han ses udefra og rygterne om ham; det er så op til dig at finde frem til, hvad der får folk til at tænke sådan om en mand.

Benjan er en spøjs fyr. Han har et krøllet hår, der er begyndt at gråne, store ører, der stikker ud under det, og et lige så stort smil. Han er glatbarberet og ordentlig at se på, som en sergent bør være for at statuere et eksempel, men han er ikke pedantisk; når de er i felten opretholder han alle de regler, der tjener et praktisk formål for sikkerheden, og ser stort på resten. Han har en mængde ar som løn for sit arbejde, men hans afslappede væsen gør det svært for de fleste at forestille sig, hvordan han har fået dem. Selv dem, der ved det, kan til tider blive forundret over, at Benjan har været i kamp. Trods det følger hans soldater ham. Han leder dem med respekt, og han bruger tid og energi på at observere dem og lære dem at kende, så han ved præcis, hvordan han skal nå hver og en af dem. Han er kompetent, og han har tjent længe for at få sin titel; han har måtte betale for den med blod og sved, for han havde intet guld, men det er også den måde, han helst vil have det på.

”Han har to personligheder en på slagmarken og en resten af tiden – de to kender vist ikke hinanden.” siger hans mænd i spøg.

”Der må være noget galt med ham, selv øjeblikket efter kampen er han rolig og ligeglad, det er ikke naturligt.” siger dem, der frygter, at han er gal – eller værre endnu så god til at skjule, at han ikke er det – at de ikke kan se, at han snyder dem.

”Han er god nok. De fleste af hans historier er nok løgn, og man skulle tro, at han var bange for stilhed, sådan som han kæfter. Men han er god nok og kræver kun, hvad der er rimeligt af os.” Siger dem, der er taknemmelige for, at han er deres tropsfører.

Selv siger, han at man selv er nødt til at give nogle ord, hvis man vil have folk til at tale – og hvis ikke ens mænd taler, kan man ikke vide,

hvem de er, og hvordan skal man så kunne lede dem?

Benjan deler gerne ud af sin viden om steder, udstyr og strategi. Når han indser noget nyt, deler han det gerne med sine mænd uanset deres rang eller hvor simpelt et sprog, han er nødt til at bruge. Det er imidlertid ikke det eneste, han rundhåndet deler ud af. Det er ikke unormalt, at han går rundt for at tale med sine mænd en af gangen og sikre sig, at de trives, og på de runder har han som regel noget særligt med til sine mænd. Det er ofte delikatesser, for det meste fra Terrosir, men til tider også importeret langvejs fra: chokolade, baklava, frisk frugt, tobak og andre goder, som det ikke er normalt, at soldater får – og da slet ikke imens de sidder isoleret midt i fjendens territorium. Det gør mændene mistænksomme, men der er langt imellem dem, der afslår tilbuddet. Nogle gange er det mere praktiske ting, som nye uniformer i stedet for de gamle hullede, eller mere ammunition. Uanset hvad det er, og selv for de få, der ikke bryder sig om Benjan, er det svært ikke at værdsætte de ekstra goder i en presset tid.

”Benjan har aldrig været soldat, han er smuglerkonge og formåede en gang at stjæle en mands identitet med, da han nappede hans uniform.” spøger dem, der ikke vil risikere goderne ved at tænke for meget over det.

”Han kan sort magi og laver dem ud af sandet; det er den eneste forklaring her ude, hvor der *kun* er sand.” siger dem, der finder det grænsende til skræmmende, at der foregår noget i deres lejr, som de ikke kender til.

”Han har slået en handel af med vores fjende for at få det her ind, og jeg tør ikke tænke på, hvad han har givet til gengæld for de nipsting.” siger dem, der afslår hans godbidder, og dem der modtager dem, fordi de mener, de ligeså godt kan dø med lidt luksus som uden.

Selv siger han, at man jo ingen anerkendelse vinder ved et trick, som enhver kan gøre efter.

Benjan er ikke vild med at sidde i en ruin og vente på, at alle hans mænd bliver dræbt af fjenden eller af frustration, men han får det bedst mulige ud af det, og forsøger at holde deres håb oppe ved selv at se ud, som om han ikke mener, at situationen er så grell endda.

Essensen af Benjan: Han er oversergent og er blevet det ved hårdt kyndigt arbejde. De fleste følger ham med god vilje. Han er en venlig og glad mand, der forstår at møde folk på deres eget niveau og at prioritere det, der er vigtigt og lade resten glide for ikke at skabe sig fjender blandt sine allierede. Han vandrer rundt med en form for sindsro, der gør det næsten umuligt at tro på, at han er soldat – selv dem, der har fulgt ham i kamp, kan have svært ved at forestille sig det. Han føler sig ikke hævet over sine mænd og forstår at tilpasse sig tonen hos dem, han omgiver sig med. Og så ved han, hvordan man køber sin mands velvilje: med frynsegoder som man normalt ikke har i hæren, hvor end han får snuset de sager op henne.

Essensen af Siral: han er en uhyggelig, gammel mand. Han har tjent som soldat størstedelen af sit liv, og det har sat sine ar på ham – bogstaveligt talt. Hans ansigt har kun et tomt hul, hvor hans øje plejede at være, og han halter rundt. De fleste anser ham for unyttig, og mener, at den eneste årsag til, at han stadig er på slagmarken, er, at han er for svagelig til at klare rejsen hjem. Han er ikke bange af sig, og siger altid alting lige ud. Han vandrer altid rundt og studerer gamle vægge på nært hold, men ingen ved hvorfor.

”Han brugte sit som ingrediens i et ritual med mørk magi.” siger de opfindsomme.

”Han har set så meget til krigen i tidens løb, at han kan aflæse dens spor i stenene. Måske kan han endda læse folks sidste ord.” siger dem, der respekterer ham, for det han var

Essensen af Yori: Han har aldrig ønsket sig at være soldat, og han havde ingen planer om at skulle ud og vinde sit navn ære. Han var bonde i Elestania og havde ingen planer om, at det skulle ændre sig, men krigen gav ham ikke noget valg. Han er en høflig, rettroende ung mand, og han trives ikke iblandt ubehøvede soldater. Han udfører de opgaver, han får besked på, og han gør det grundigt; men det er ikke lysten, der driver værket. Vejledt af seniorsergent Benjan har han besluttet at begynde i det små og forsøge at opdrage bare en enkelt af de andre soldater – for derved måske at gøre tilværelsen lidt mere udholdelig.

”Han er en kujon, og han savner sin mors skørter at gemme sig bag, så han opfører sig som hende for at føle sig mere hjemme.” Siger dem, der selv er bange og forsøger at skjule det med deres hån.

”Han opsøger en mening i alt det meningsløse – hvis det lykkes vil alle i lejren misunde ham.” siger de få, der ville ønske, at de turde bekymre sig lige så lidt om de andres holdninger.

Essensen af Gamil: Han er vokset op i Elestania, men det ses tydeligt på ham, at hans forældre stammer fra Terrosir. Det gav ham aldrig problemer før krigen, men har gjort hans liv surt siden. Han har meldt sig til at kæmpe på Elestania's side, men for de fleste har det ikke være nok til at vinde tiltro. Ingen kan dog fornægte, at det er praktisk at have en, der kender kulturen og sproget. Han kom til krigen med drømme om ære og forgudede ridderne, der var med dem, men den slags begejstring falmer under ørkensolen.

”Han er så god en soldat som nogen, og han holder ikke igen overfor sine fjender, selvom de ligner ham – om noget udnytter han deres overraskelse.” siger hans venner.

”Han er med for at bevise sit værd, hellere dø som elestanier end at indrømme, at man hører til her.” spøger hans kammerater.

Yori – soldat i Elestaniās tjeneste

”Man skal ikke skue hunden på hårene – med mindre man ikke har andet at kigge på.”

Soldaterne bruger meget tid sammen og ved, hvordan de andre håndterer det praktiske – men det er ikke det samme som at kende folk. Denne karakter er bygget op om, hvordan han ses udefra og rygterne om ham; det er så op til dig at finde frem til, hvad der får folk til at tænke sådan om en mand.

Yori er en ung mand. Han ligner ikke en kriger. Han er skam stærk nok og hans uniform holdes også ren og pæn – faktisk i en helt urimelig grad i betragtning af, at de er i felten. Trods det, eller måske på grund af det, ligner han ikke en soldat, som de andre gør det. Han har ikke mange ar, og hans træk er ikke magre og satte, som de andres er. Hans mine er ikke så bister, men snarere sørgmodig. Han udfører alle sine opgaver, som han får besked på: renser sine våben, står vagt, bekæmper sine fjender. Han gør det hele, men der er intet af det, han ser ud til at nyde.

Han er ikke soldat af eget valg, men er, ligesom en del af de andre, blevet indkaldt, da Elestania besluttede at drage i krig. Han var vant til at dyrke jorden og holdt af det, men han var ung og stærk og derfor nødt til at gå i krig.

”Han er for fin til være i nærheden af os andre, han er for bange for at blive snavset.” siger dem, der er ligeglade med, hvad han foretager sig.

”Han er homo og er bange for at blive for fristet.” Siger dem, der er forargede.

”Han er en kujon, og han savner sin mors skørter at gemme sig bag, så han opfører sig som hende for at føle sig mere hjemme.” Siger dem, der er bange og forsøger at skjule det med deres hån.

Selv siger han ”Man sætter ikke nogen til en opgave uden et formål. Det er min intention at få mest muligt ud af min tid i hæren, og det gør jeg bedst ved at gøre mine pligter til fulde.”

Yori har en god opdragelse. Han er vant til at hjælpe til, med hvad han bliver bedt om uden så meget brok. Han er vant til at tale pænt og høfligt til andre. Han holder af sin familie og sine venner og respekterer dem, som man bør. Han hader hæren, fordi denne verden intet har at gøre med den, han er vant til. De andre soldater taler grimt – om hinanden, om hinandens familie, som de intet kender til, om alt og

ingenting faktisk. Hvad værre er, er kampene. Han er ikke nogen dårlig kriger, lærenem nok til at vide, hvordan man bruger sine våben, og når han har en ordre, gør han alt, hvad han kan for at opfylde den. Men han er altid lige bleg, når han går til og fra kamp. Når han går til et slag, er det med gru, fordi han skal tage liv. Når han går der fra, er det med sorg over dem, der er døde på begge sider.

Yori holder sig for sig selv, når han kan. Han er ikke interesseret i de andres uhumske opførsel eller hån over hans manglende interesse. I stedet vender han sig til Skaberen for trøst. Elestaniās folk tilbeder alle officielt Skaberen, men af soldaterne i Shajid er han den eneste, i hvem solen ikke har brændt troen bort. Så ofte om det er forsvarligt, beder han, når solen står i zenit. Det er ikke altid, de andre giver ham fred til det, men det har han lært at ignorere.

”Han opsøger en mening i alt det meningsløse – hvis det lykkes vil alle i lejren misunde ham.” siger de få, der ville ønske, at de turde bekymre sig lige så lidt om de andres holdninger.

”Han tuder til sin Skaber, fordi ingen andre vil lytte til ham.” siger dem, der ikke har noget, de ville turde fortælle Skaberen.

”At be’ Skaberen om hjælp er for dem, der ikke selv kan udrette noget.” siger dem, der forsøger at retfærdiggøre, at de har glemt deres tro.

Selv siger han ”Min skaber kan hverken ven eller fjende tage fra mig, så længe jeg selv tager ham til mig. Jeg har ikke glemt min plads, skønt jeg er langt fra den.”

Seniorsergent Benjan bemærkede Yoris bedrøvelse og spurgte ind til det. Benjan foreslog ham at forsøge at opdrage på de andre, men det virkede som en håbløs opgave. Benjan mente imidlertid, at det måtte være muligt at påvirke en enkelt af gange. Det gav Yori, det han havde manglet – et mål der gav mening for ham.

Essensen af Yori: Han har aldrig ønsket sig at være soldat, og han havde ingen planer om at skulle ud og vinde sit navn ære. Han var bonde i Elestania og havde ingen planer om, at det skulle ændre sig, men krigen gav ham ikke noget valg. Han er en høflig, rettroende ung mand, og han trives ikke iblandt ubehøvlede soldater. Han udfører de opgaver, han får besked på, og han gør det grundigt; men det er ikke lysten, der driver værket. Vejledt af seniorsergent Benjan har han besluttet at begynde i det små og forsøge at opdrage bare en enkelt af de andre soldater – for derved måske at gøre tilværelsen lidt mere udholdelig.

Essensen af Benjan: Han er oversergent og er blevet det ved hårdt kyndigt arbejde. De fleste følger ham med god vilje. Han er en venlig og glad mand, der forstår at møde folk på deres eget niveau og at prioritere det, der er vigtigt og lade resten glide for ikke at skabe sig fjender blandt sine allierede. Han vandrer rundt med en form for sindsro, der gør det næsten umuligt at tro på, at han er soldat – selv dem, der har fulgt ham i kamp, kan have svært ved at forestille sig det. Han føler sig ikke hævet over sine mænd og forstår at tilpasse sig tonen hos dem, han omgiver sig med. Og så ved han, hvordan man køber sin mænds velvilje: med frynsegoder som man normalt ikke har i hæren, hvor end han får snuset de sager op henne.

”Han er god nok. De fleste af hans historier er nok løgn, og man skulle tro, at han var bange for stilhed, sådan som han kæfter. Men han er god nok og kræver kun, hvad der er rimeligt af os.” Siger dem, der er taknemmelige for, at han er deres tropsfører.

”Han kan sort magi og laver ting til os af sandet; det er den eneste forklaring her ude, hvor der kun er sand.” siger dem, der skræmmes af, at der foregår noget i deres lejr, som de ikke kender til.

Essensen af Gamil: Han er vokset op i Elestania, men det ses tydeligt på ham, at hans forældre stammer fra Terrosir. Det gav ham aldrig problemer før krigens tid, men har gjort hans liv surt siden. Han har meldt sig til at kæmpe på Elestania's side, men for de fleste har det ikke være nok til at vinde tiltro. Ingen kan dog fornægte, at det er praktisk at have en, der kender kulturen og sproget. Han kom til krigen med drømme om ære og forgudede ridderne, der var med dem, men den slags begejstring falmer under ørkensolen.

”Han er her ikke for at udkæmpe vores slag, han er her bare for at komme til at se, hvor meget bedre Elestania er – lad os håbe, at han ikke forelsker sig i ørken og sol.” siger de mistroiske.

”Han er med for at bekæmpe os indefra. Han aflægger utvivlsomt rapporter om os, det er den eneste forklaring på, at de ved, hvor og hvornår de skal angribe. Vi har inviteret en fjende ind i vores lejr, uanset hvad han kalder sig.” siger dem, der kun ser hans hudfarve og ikke hans uniform.

Essensen af Siral: han er en uhyggelig, gammel mand. Han har tjent som soldat størstedelen af sit liv, og det har sat sine ar på ham – bogstaveligt talt. Hans ansigt har kun et tomt hul, hvor hans øje plejede at være, og han halter rundt. De fleste anser ham for unyttig, og mener, at den eneste årsag til, at han stadig er på slagmarken, er, at han er for svagelig til at klare rejsen hjem. Han er ikke bange af sig, og siger altid alting lige ud. Han vandrer altid rundt og studerer gamle vægge på nært hold, men ingen ved hvorfor.

”Han mistede øjet til Dubháns mørke magi, da han bekæmpede ham i Elestania.” siger de fantasiløse.

”Han forelskede sig i en af tøserne, som Dubhán tog med sig, men svor at komme og finde hende, så hun lovede altid at efterlade ham spor. Nu går han og leder efter dem overalt.” siger dem, der har lyttet for meget til bardernes sange.

Gamil – soldat i Elestania's tjeneste

*”Man skal ikke skue hunden på hårene – med mindre man ikke har andet at kigge på.”
Soldaterne bruger meget tid sammen og ved, hvordan de andre håndterer det praktiske – men det er ikke det samme som at kende folk. Denne karakter er bygget op om, hvordan han ses udefra og rygterne om ham; det er så op til dig at finde frem til, hvad der får folk til at tænke sådan om en mand.*

Gamil er mørklødet, hans hår og øjne er sorte som tjære. Han tjener Elestania i hæren, og han er også vokset op i det frodige land, men det er hans forældre ikke, de kom fra Terrosir. I hans ungdom var det aldrig et problem for ham, hvis noget fik han bare ekstra opmærksomhed og blev regnet for eksotisk og fascinerende med sin bløde accent og evne til at tale flere sprog. At han kunne skrive på terrosiansk fandt andre imponerende, men det gavnede ham ikke meget.

Det var først, da det blev alment kendt, at Dubhán var i Terrosir, at den herkomst begyndte at give ham problemer. Selv folk, der havde kendt ham hele hans liv og vidste, at han kun havde været få år gammel, da han forlod landet. Det frustrerede ham konstant at få at vide, hvordan han var ligesom dem fra Terrosir, ikke mindst fordi hans forældre blev ved med at påpege, hvordan han havde opgivet deres lands skikke for at være ligesom elestanieerne.

”Han er så god en soldat som nogen, og han holder ikke igen overfor sine fjender selvom de ligner ham – om noget udnytter han deres overraskelse.” siger hans venner.

”Han er her ikke for at udkæmpe vores slag, han er her bare for at komme til at se, hvor meget bedre Elestania er – så må vi jo bare håbe, at han ikke forelsker sig i ørken og sol.” siger de mistroiske.

”Han gør på køternes sprog, og hvis man giver ham for meget snor, kan man være sikker på, at han vil vende sig imod sine herrer.” siger dem, der frygter ham.

Selv siger han ”Hvad jeg er født som, kan jeg ikke løbe fra, men jeg vælger selv, hvem jeg er, og hvem jeg kæmper for.”

Gamil meldte sig under Elestania's banner, så snart han fik muligheden. Han var klar til opgaven, det vidste han, og han trængte til at

komme væk, trængte til at gøre noget med sit liv. De andre ansøgere håned ham for at stille op, mente, at han lige så godt kunne være kommet for at blive låst af vejen med det samme.

Ridderne, der stod til ansvar for at udvælge soldaterne, rynkede imidlertid ikke på næsen. Gamil blev godtaget og sendt med det første hold til Terrosir.

Siden da har han set op til alle riddere, heltene, der forstår at se, hvad der er rigtigt og forkert. Han tog af sted med drømme om at vise alle de andre, at de tog fejl, at han var god nok, og at han var loyal mod Elestania. Krigen viste sig imidlertid at være langt mindre storslået, end han havde forventet. Slagmarken var ikke noget kønt syn, men var at foretrække frem for at sidde og vente på det næste angreb. Selv når Gamil udmærkede sig, var rosen aldrig uforbeholden. Der var altid en spydig kommentar, og de venlige af slagsen bed altid mere, end dem der altid havde været ondsindede. Til sidst begyndte han selv at skæmte med; især når han kunne se, at det gjorde de andre utilpas.

”Han er med for at bevise sit værd, hellere dø som elestanier end at indrømme, at man hører til her.” spøger hans kammerater.

”Det er praktisk nok at have en med, der kan udholde heden og forstå, hvad de indfødte råber.” siger pragmatikerne, hvis mistro ikke er for stærk.

”Han er med for at bekæmpe os indefra. Han aflægger utvivlsomt rapporter om os, det er den eneste forklaring på, at de ved, hvor og hvornår de skal angribe. Vi har inviteret en fjende ind i vores lejr, uanset hvad han kalder sig.” siger dem, der ikke ser farven på hans uniform, men den på hans hud.

Selv siger han ”Helte hører til i historier og kommer ikke fra slagmarken, men det er dér, man lærer at være et ægte elestiansk røvhul.”

Krigen var ikke glamourøs. Man blev ikke automatisk til en helt eller ridder af at blive soldat. Og at kæmpe på Elestania's vegne var tilsyneladende ikke nok til at vise ens loyalitet. Gamil blev stadig mere nedslået, men tanken om, at Iliaster Alcelaine selv kom til deres lejr, gav ham mere håb, end han havde lyst til at indrømme.

Essensen af Gamil: Han er vokset op i Elestania, men det ses tydeligt på ham, at hans forældre stammer fra Terrosir. Det gav ham aldrig problemer før krigens tid, men har gjort hans liv surt siden. Han har meldt sig til at kæmpe på Elestania's side, men for de fleste har det ikke været nok til at vinde tiltro. Ingen kan dog fornægte, at det er praktisk at have en, der kender kulturen og sproget. Han kom til krigen med drømme om ære og forgudede ridderne, der var med dem, men den slags begejstring falmer under ørkensolen.

Essensen af Yori: Han har aldrig ønsket sig at være soldat, og han havde ingen planer om at skulle ud og vinde sit navn ære. Han var bonde i Elestania og havde ingen planer om, at det skulle ændre sig, men krigen gav ham ikke noget valg. Han er en høflig, rettroende ung mand, og han trives ikke iblandt ubehøvede soldater. Han udfører de opgaver, han får besked på, og han gør det grundigt; men det er ikke lysten, der driver værket. Vejledt af seniorsergent Benjan har han besluttet at begynde i det små og forsøge at opdrage bare en enkelt af de andre soldater – for derved måske at gøre tilværelsen lidt mere udholdelig.

”Han er homo og er bange for at blive for fristet.” Siger dem, der er forargede over hans uvenskab.

”Han tuder til sin Skaber, fordi ingen andre vil lytte til ham.” siger dem, der ikke har noget, de ville turde fortælle Skaberen.

Essensen af Siral: han er en uhyggelig, gammel mand. Han har tjent som soldat størstedelen af sit liv, og det har sat sine ar på ham – bogstaveligt talt. Hans ansigt har kun et tomt hul, hvor hans øje plejede at være, og han halter rundt. De fleste anser ham for unyttig, og mener, at den eneste årsag til, at han stadig er på slagmarken, er, at han er for svagelig til at klare rejsen hjem. Han er ikke bange af sig, og siger altid alting lige ud. Han vandrer altid rundt og studerer gamle vægge på nært hold, men ingen ved hvorfor.

”Han stak selv sit øje ud for at håne kongens forræderiske bror ved at nægte at se på ham – heldigt at han flygtede, inden Siral blev nødt til at tage sit andet øje.” siger de obskure.

”Han er blevet gal – det sker, når man er gammel og hærget af krig.” siger de fleste.

Essensen af Benjan: Han er oversergent og er blevet det ved hårdt kyndigt arbejde. De fleste følger ham med god vilje. Han er en venlig og glad mand, der forstår at møde folk på deres eget niveau og at prioritere det, der er vigtigt og lade resten glide for ikke at skabe sig fjender blandt sine allierede. Han vandrer rundt med en form for sindsro, der gør det næsten umuligt at tro på, at han er soldat – selv dem, der har fulgt ham i kamp, kan have svært ved at forestille sig det. Han føler sig ikke hævet over sine mænd og forstår at tilpasse sig tonen hos dem, han omgiver sig med. Og så ved han, hvordan man køber sin mands velvilje: med frynsegoder som man normalt ikke har i hæren, hvor end han får snuset de sager op henne.

”Der må være noget galt med ham, selv øjeblikket efter kampen er han rolig og ligeglad, det er ikke naturligt.” siger dem, der frygter, at han er gal, eller skjuler at han ikke er det uhyggeligt godt.

”Benjan har aldrig været soldat, han er smuglerkonge og formåede en gang at stjæle en mands identitet med, da han nappede hans uniform.” spøger dem, der værdsætter godterne.

Hvordan ser Iliaster ud da han når frem til udposten Shajid? Han er blevet forrådt af sin eneste ven og er såret, forsøger han at skjule det?

Beskriv det for de andre inden I går i gang med aktet.

Essensen af Benjan: Han er oversergent og er blevet det ved hårdt kyndigt arbejde. De fleste følger ham med god vilje. Han er en venlig og glad mand, der forstår at møde folk på deres eget niveau og at prioritere det, der er vigtigt og lade resten glide for ikke at skabe sig fjender blandt sine allierede. Han vandrer rundt med en form for sindsro, der gør det næsten umuligt at tro på, at han er soldat – selv dem, der har fulgt ham i kamp, kan have svært ved at forestille sig det. Han føler sig ikke hævet over sine mænd og forstår at tilpasse sig tonen hos dem, han omgiver sig med. Og så ved han, hvordan man køber sin mænds velvilje: med frynsegoder som man normalt ikke har i hæren, hvor end han får snuset de sager op henne.

Essensen af Siral: han er en uhyggelig, gammel mand. Han har tjent som soldat størstedelen af sit liv, og det har sat sine ar på ham – bogstaveligt talt. Hans ansigt har kun et tomt hul, hvor hans øje plejede at være, og han halter rundt. De fleste anser ham for unyttig, og mener, at den eneste årsag til, at han stadig er på slagmarken, er, at han er for svagelig til at klare rejsen hjem. Han er ikke bange af sig, og siger altid alting lige ud. Han vandrer altid rundt og studerer gamle vægge på nært hold, men ingen ved hvorfor.

Essensen af Yori: Han har aldrig ønsket sig at være soldat, og han havde ingen planer om at skulle ud og vinde sit navn ære. Han var bonde i Elestania og havde ingen planer om, at det skulle ændre sig, men krigen gav ham ikke noget valg. Han er en høflig, rettroende ung mand, og han trives ikke iblandt ubehøvlede soldater. Han udfører de opgaver, han får besked på, og han gør det grundigt; men det er ikke lysten, der driver værket. Vejledt af seniorsergent Benjan har han besluttet at begynde i det små og forsøge at opdrage bare en enkelt af de andre soldater – for derved måske at gøre tilværelsen lidt mere udholdelig.

Essensen af Gamil: Han er vokset op i Elestania, men det ses tydeligt på ham, at hans forældre stammer fra Terrosir. Det gav ham aldrig problemer før krigens tid, men har gjort hans liv surt siden. Han har meldt sig til at kæmpe på Elestania's side, men for de fleste har det ikke være nok til at vinde tiltro. Ingen kan dog fornægte, at det er praktisk at have en, der kender kulturen og sproget. Han kom til krigen med drømme om ære og forgudede ridderne, der var med dem, men den slags begejstring falmer under ørkensolen.

Når de andre spillere fortæller epilog for deres karakterer gør dig da notater om, hvordan Iliaster ville have haft det, havde han kendt til det der skete efter hans afrejse.

Atiya – hærfører for Kahleel sheik

af Kirahs

”Vil du vide, hvem en mand er, er han den sidste, du bør spørge. Lyt i stedet til dem, der hører ham både klynke og prale.” – Kirahs ordsprog.

Denne karakter er beskrevet af Tarana, Atiyas tjenestepige.

Frøken Atiya er Sheik Kahleels førstefødte, og det er mig en ære at tjene hende. Hun var en gang en smuk og værdig kvinde, en juvel på sin faders hånd og en pryd for hele stammen. Hun er stadig en pryd, men i krigstid er hun ikke længer en kvinde.

Jeg har tjent hende, siden krigen kom, hvor hun mistede sin tjenestepige og jeg min familie; siden har Atiya beskyttet mig for min hjælp. Min første opgave var at skære hendes smukke livlige hår kort. Det var markeringen af krigens begyndelse, og hun vil ikke gro det ud igen, førend krigen er ovre. Når hun vender hjem fra en sejr, trimmer jeg det atter.

Hendes første sejr var over dem, der angreb vores by. Vi samlede vores styrker og vendte straks tilbage, fjenden var uforsigtig nok til at blive og bruge ruinen som lejr. Atiya kender hver en krog af stedet og vendte deres ly imod dem. Vi tog, hvad der var tilbage efter deres plyndring og forlod stedet. I krigstid har folket fra Kirahs ingen fast bolig; vi har et helt land at forsvare, og det kan vi ikke gøre fra en krog. Vi rejser omkring i vores teltlejr og bliver kun et sted så længe, som det tager Atiya at få rensset ud i vore fjender.

Hun er altid venlig mod mig, men trods det kan jeg fornemme, hvordan hun afskyr mig, alt sammen fordi jeg første gang, hun forsøgte at lære mig at bruge et våben, fortalte hende, at jeg var en pige, så jeg kunne ikke slå. Hun fortalte mig brysk, at i krig bliver kvinder til mænd, fordi alle dør ens. Hun er ikke holdt op med at forsøge at træne mig, men jeg kan ikke holde tårerne tilbage, når hele min krop værker.

Frustreret over mine manglende fremskridt brugte Atiya en sidste udvej: hun tog mig med i kamp. Atiya tegnede kort i sandet og udpegede folk, fortalte dem med få hårde ord, hvad de skulle og mindede dem om, at hvis én mand fejlede, ville det koste os alle. Hun var noget ud

af en legende, og alle fulgte hende villigt og tro. Selv jeg. Jeg sårede én, dræbte ham ikke en gang, men det gjorde en anden, og jeg kastede op, dér på slagmarken. Atiya fik mig der fra og har aldrig forsøgt at tage mig med i kamp siden. Vi mistede gode mænd den dag, men Atiya havde stadig flere med sig tilbage til lejren, end hun havde med sig af sted. Af de folk vi havde reddet slog mange sig til hende. Hun giver dem håb med sin styrke, sit mod og sin overbevisning.

Vi har tre typer slag: forsvar af vores venner, plyndring af alt, der ikke er vores venner, og angreb på vores fjender. Atiya lever og ånder for den sidste slags. Når først hun er i kampen, har hun glemt alt om, hvem hun beskytter, der er kun ønsket om hævn over alt, hvad hun har tabt. Det er imidlertid de to andre typer af slag, der holder os i live. Hun deltager altid, går der for længe imellem nogen form for slag, bliver hun rastløs og irriteret.

Ofte hører jeg hende forbande sin fader for at være for forsigtig, for at tøve, for at forsøge fredelige forhandlinger i stedet for at lade hende tage mændene med sig i et angreb. Hun er dygtig med et våben, hun er en utrolig strateg, men når det kommer til tålmodighed og forhandlinger, har hun ikke meget at tilbyde. Til tider tænker jeg, at hun frygter, at for længe imellem kampene vil give hende tid til at huske, hvem hun var før, og at det vil gøre hende svag. Men jeg tror næppe, det er noget, hun bør frygte, for jeg tvivler på, at hun kan huske, hvad det vil sige at være en kvinde, selv hvis hun prøvede. Hun siger, at hun kæmper for at ende krigen, for at der skal blive fred og sikkerhed for os alle igen, men jeg tror ikke, at der er plads til den, hun er blevet, i fredstid. Hun holder for meget af at være hærføreren.

Det gør mig urolig for hendes bror Faris. Hun holder af ham, det tvivler jeg ikke på, men når han bliver gammel nok, er pladsen som hærfører hans. Han er yngre, end jeg er, men hun tager ham alligevel med i slagene. Jeg ved, at hun giver ham de små tjanser, som forhåbentligt er sikre, men desto længere hun behandler ham sådan, desto hurtigere bliver han voksen og tager pladsen fra hende. Hun ved det, men hun ved ikke, hvordan hun skal håndtere det.

Der er kun én ting, der minder Atiya om at være en kvinde, og det er Ilkin. Han er også en dygtig kriger, om end langt fra den bedste vi har med os. Inden hans besøg beder hun mig altid vaske hende og finde nye klæder til hende, og til tider lægger hun endda sine våben til side. Men hvis nogen spørger mig, må jeg aldrig fortælle dem det; jeg skal altid dække over hende. Den, der spørger oftest, er Wasim. Han er den bedste iblandt vores krigere, og han ser på Aitya på samme måde, som Ilkin gør, men hun forsøger altid at undgå Wasim. Når ingen andre end jeg er nær, kalder hun ham en slange, der forsøger at slynge sig om hendes ankel, for at hun skal trække ham med til de steder, han ikke selv kan komme. Hun er aldrig mere rasende, end når hun kommer tilbage fra et strategiråd, hvor han har forsøgt at modsige hende.

Da Atiya vendte tilbage fra sit sidste angreb, ventede jeg, som jeg altid gør i udkanten af vores lejr. Så snart jeg har set hende i horisonten, skynder jeg mig til hendes telt for at gøre alting klar til hende. Denne gang kom hun tilbage med en fange til sin fader. Imens jeg trimmede hendes hår, fortalte hun mig, at det var de fremmedes store helt, og at hun havde bragt ham hjem, så sheik Khaleel selv kunne tage hans hoved. Hun var stolt, glad og fyldt med liv, som hun altid er, når hun vender tilbage. Senere den aften var al sejrusrusen borte, da hun fandt, at sheiken ikke ville tage den fremmedes liv med det samme, men ville overveje, hvordan han kunne udnyttes som fordel i fredsforhandlinger.

Essensen af Atiya: Hun er sheikens datter. Hun har overtaget pladsen som hærfører for sin lillebror Faris, der ikke selv er gammel nok. Hun har lagt kvinden til side for at kunne beskytte sit folk, og hun er ikke bare en dygtig kriger, hun nyder det også. Hun nærer et dybt had til Kirahs' fjender og har ikke meget tålmodighed, hun bliver rastløs, hver gang hun ikke er på slagmarken og har lidet tilovers for dem, der forsøger at undgå den. Hun elsker krigeren Ilkin, men foragter Sharikans dygtigste mand Wasim, der imidlertid forventer at få hende til ægte. Hun tjener sin sheik trofast, men er rasende over hans forsigtighed og forsøg på fredelige løsninger.

Essensen af Wasim: Han er Kirhas' dygtigste kriger, men han er ikke noget medfølelse væsen og han kan ikke sætte sig ind i, at andre ikke er lige så dygtige som han – eller at de er noget værd, hvis de ikke er det. Han lagde planer om at ægte Atiya for at blive hærfører, men forelskede sig med tiden i hende og ønsker bare at hjælpe hende med det hårde lod at være hærfører. Han tror oprigtigt, at hun afskyer det og at hun vil trække sig tilbage til kvindehverv, når han tager hende til ægte. At blive hærfører er dog kun et springbræt for ham siden hen vil han sigte efter pladsen som Sheik, men i så tilfælde er både Faris og Kahleel i vejen. Wasim tror dog oprigtigt på, at det vil være til Sharikans bedste, hvis disse svage mænd bliver afsat.

Essensen af Kahleel: Han er sheiken af Kirahs og hans folk holder af ham og følger ham velvilligt. Han er en mand, der fører sig frem med ord og skarpe tanker. Han er ingen kriger, men han forstår at udvælge de rette, og fra sit sæde styrer han hele landet. For ham er liv det vigtigste, han vil ikke give afkald på ære eller magt, men han nærer intet ønske om at se fjendens død. Han holder af både sin datter Atiya, som han har udnævnt til hærfører, og sin unge søn Faris, som han forsøger at holde sikker. I politiske anliggender lyver og snyder han gerne, men han mener, at dem, han holder af, fortjener sandheden. Han tager også ofte deres dygtigste kriger, og muligvis kommende svigersøn Wasim, med på råd.

Essensen af Faris: Han er sheikens unge søn, og ikke gammel nok til at være hærfører. Hans søster Atiya, der leder soldaterne, har imidlertid alligevel taget ham med i krig. Han frygter krigen, og de ting han ser og gør på slagmarken, men han hungrer efter sin søsters og sin fars anerkendelse. Han husker ikke meget af tiden før krigen, men han ønsker sig inderligt fred. Han bærer ikke noget særligt had til fjenden og er ligeglad med, hvem der kalder sig hersker over det land, han nu en gang bor i – så længe han bare kan bo der i fred. Han er den, der er mest åben over for Iliaster, helten er trods alt blot en dygtig kriger. Han er så imponerende, at når han påstår, at han kan redde verden, er Faris næsten tilbøjelig til at tro ham på trods af de andres advarsler.

Faris – søn af sheik Kahleel

”Vil du vide, hvem en mand er, er han den sidste, du bør spørge. Lyt i stedet til dem, der hører ham både klynke og prale.” – Kirahs ordsprog.

Denne karakter er beskrevet af Kahleel, Faris’ far.

Faris er min første og eneste ægte søn. Han er en ung dreng, der hele sit liv har været fyldt med livsglæde og styrke. Han har været bange og uforsigtig, som alle unge drenge har, overmodig og drømmende.

Som enhver kommende mand af Sharik begyndte han sin træning, da han begyndte sit liv, og han vil ikke stoppe den før sin død. Som for alle børn blev træningen til at være en del af Kirahs’ folk gjort til en leg for at motivere ham. Som alle små drenge holdt han mere af sværdspil og kamp end af planlægning og strategi, men jeg forsøgte forsigtigt at lære ham om den slags også, for som kommende sheik er der intet mere vigtigt for ham at lære.

Han er ung nok til, at ingen nåede at fortælle ham om verdens ondt, førend de var over ham. Som alle små børn, der ikke er blevet konfronteret med livets grusomheder, troede han, at han – og alle dem han holdt af – var udødelige. Ingen fik muligheden for at fortælle ham sandheden, før han så den selv, da krigen blev begyndt med angrebet på mit hovedsæde og mit folks flugt. Faris blev i løbet af få timer meget klar over, hvad det vil sige at være dødelig. Nu rejser han med mig og vores omvandrende hær rundt for at beskytte Kirahs.

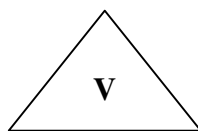
Jeg selv er for gammel – og for at være ærlig for dvask – til at lede mit folk i kampen imod vores fjende. Jeg er deres leder og deres beskytter både med hjerte og ånd, men ikke med armen. Faris er alt for ung til at lede mænd, og også for ung til at være i krig, men det er sjældent noget, vi selv er herrer over. Jeg valgte min datter, min førstefødte, Atiya til at lede mine krigere. Faris bærer intet nag derover. Tvært imod, som de fleste andre, der rejser med os, ser han op til Atiya. Han har altid elsket hende som sin søster, men den ældre kvinde har han aldrig kunnet forstå. I krigen har hun dog forandret sig, og nu er hun blevet til hans storebror; hun er ikke bare trådt ind i hans verden, hun har åbnet en helt ny

verden for ham. Hun er hans helt, han både respekterer og frygter hende.

Atiya er en hård pige, og hun tager vores ord for bogstaveligt. I krigen er der ikke plads til børn, fortalte hun mig, men jeg forbød hende at tage min søn med i kamp. Tre gange spurgte hun om min tilladelse, men kun to gange lyttede hun til mit svar. Den tredje gang tog hun Faris med sig i kamp. Hun er ikke nogen dum pige og ikke nogen dårlig hærfører, hun gav ham kun en lille post, mindst udsat og mindst vigtig – bror eller ej er hun ikke dum nok til at risikere en mission for hans ære. Hun viste ham krig og derefter tog hun ham med til mig for, at de sammen kunne fortælle mig om hendes ulydighed. Faris’ øjne skinnede, imens han talte. Hans humør svingede imellem frygt og stolthed. Når han er alene, ryster han over de gerninger, han har gjort, men når han har sin søster ved sin side, husker han på, hvad det vil sige at være kriger. Når hun fortæller, at hun er stolt over ham, tror han ikke på, at han kan finde lykken noget andet sted end på slagmarken. Han talte med en sådan iver, og jeg så ham ældes flere år foran mine øjne, som han fortalte om sit første slag – da han imens han fortalte indså, hvad han havde gjort.

Siden hen bad Atiya aldrig om tilladelse til at tage Faris med sig, men før hver eneste togt ville han selv spørge om retten til at bringe min søn i fare. Jeg forbød ham aldrig at tage med dem, men jeg hadede altid at se ham rejse. Han sagde altid, at han ville bringe mig ære der ude, og jeg fortalte ham, at det eneste, han skulle bringe tilbage til mig, var min søn. Alt for ofte frygtede jeg, at han tolkede min uro som manglende tillid.

Der er en ting, der for alvor bekymrer mig. Faris er så ung, at hans hukommelse er svag, og krigen tærer på hans sjæl, som den gør på os alle. Han kan måske huske få ting fra tiden før, men det er glimt på godt og ondt. Han er et krigshærdet barn, der ikke husker det, han kæmper for. Han frygter, som vi alle gør. Han skjuler sin frygt, som vi alle forsøger. Han kæmper for min og for Atiyas anerkendelse. Men i virkeligheden ønsker han blot fred, og vilkårene er ham ligegyldige. Han ønsker at holde op med at være bange, at sove trygt og at være et barn igen, hvilket han aldrig kommer til. Selv hvis vi kommer ud på den anden side af dette, vil det tage lang tid at lære ham, hvad det vil sige at være en sheik, når man ikke er i krig.

Atiya har bragt en fange med sig fra deres sidste kamp. En helt blandt fjendens mænd. Hun forventede, at jeg ville henrette ham som et eksempel; men det er klart, at han vil være mere værd i forhandlinger i live. Faris har allerede udvist stor interesse for ham. Hans øjne bliver store, når de taler om hans bedrifter, og han lytter til historierne med lige så stor interesse, som var han en af Kirahs' legender. Drengen ser en dygtig kriger, som frygtes af andre. Atiya har advaret mig om, at hendes bror hver gang, de slog lejer, ville bede om lov til at bringe fangen vand eller andre ting. Selv når der ikke var en opgave, ville han konstant holde øje med ham, og når han troede ingen så det, ville han forsøge at tale med fangen. Om det er en ven eller fjende, forstår Faris sig ikke på. Vi kan kalde ham en fjende, vi kan kalde ham ond, men så længe Faris ikke har set ondskab i ham, kan han ikke forestille sig, at den er der. Sådan er børns natur.

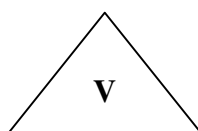
Jeg har forsøgt at tale med ham, at advare ham imod denne fremmede helt, men mine ord øger blot hans interesse. Drengen drømmer om fred, og om denne fremmede mand kalder sig konge i fredstiden, eller jeg kan kalde mig sheik over det, der er tilbage efter krigen, betyder intet for ham, når blot krigens ende findes snart.

Essensen af Faris: Han er sheikens unge søn, og ikke gammel nok til at være hærfører. Hans søster Atiya, der leder soldaterne, har imidlertid alligevel taget ham med i krig. Han frygter krigen, og de ting han ser og gør på slagmarken, men han hungrer efter sin søsters og sin fars anerkendelse. Han husker ikke meget af tiden før krigen, men han ønsker sig inderligt fred. Han bærer ikke noget særligt had til fjenden og er ligeglad med, hvem der kalder sig hersker over det land, han nu en gang bor i – så længe han bare kan bo der i fred. Han er den, der er mest åben over for Iliaster, helten er trods alt blot en dygtig kriger. Han er så imponerende, at når han påstår, at han kan redde verden, er Faris næsten tilbøjelig til at tro ham på trods af de andres advarsler.

Essensen af Kahleel: Han er sheiken af Kirahs og hans folk holder af ham og følger ham velvilligt. Han er en mand, der fører sig frem med ord og skarpe tanker. Han er ingen kriger, men han forstår at udvælge de rette, og fra sit sæde styrer han hele landet. For ham er liv det vigtigste, han vil ikke give afkald på ære eller magt, men han nærer intet ønske om at se fjendens død. Han holder af både sin datter Atiya, som han har udnævnt til hærfører, og sin unge søn Faris, som han forsøger at holde sikker. I politiske anliggender lyver og snyder han gerne, men han mener, at dem, han holder af, fortjener sandheden. Han tager også ofte deres dygtigste kriger, og muligvis kommende svigersøn Wasim, med på råd.

Essensen af Atiya: Hun er sheikens datter. Hun har overtaget pladsen som hærfører for sin lillebror Faris, der ikke selv er gammel nok. Hun har lagt kvinden til side for at kunne beskytte sit folk, og hun er ikke bare en dygtig kriger, hun nyder det også. Hun nærer et dybt had til Kirahs' fjender og har ikke meget tålmodighed, hun bliver rastløs, hver gang hun ikke er på slagmarken og har lidet tilovers for dem, der forsøger at undgå den. Hun elsker krigeren Ilkin, men foragter Sharikans dygtigste mand Wasim, der imidlertid forventer at få hende til ægte. Hun tjener sin sheik trofast, men er rasende over hans forsigtighed og forsøg på fredelige løsninger.

Essensen af Wasim: Han er Kirahs' dygtigste kriger, men han er ikke noget medfølelse væsen og han kan ikke sætte sig ind i, at andre ikke er lige så dygtige som han – eller at de er noget værd, hvis de ikke er det. Han lagde planer om at ægte Atiya for at blive hærfører, men forelskede sig med tiden i hende og ønsker bare at hjælpe hende med det hårde lod at være hærfører. Han tror oprigtigt, at hun afskyer det og at hun vil trække sig tilbage til kvindehverv, når han tager hende til ægte. At blive hærfører er dog kun et springbræt for ham siden hen vil han sigte efter pladsen som Sheik, men i så tilfælde er både Faris og Kahleel i vejen. Wasim tror dog oprigtigt på, at det vil være til Sharikans bedste, hvis disse svage mænd bliver afsat.

Wasim – soldat af Kirahs

”Vil du vide, hvem en mand er, er han den sidste, du bør spørge. Lyt i stedet til dem, der hører ham både klynke og prale.” – Kirahsk ordsprog

Denne karakter er beskrevet af Ilkin, Wasims bedste ven og medsoldat.

Wasim er en dygtig kriger, formentlig den bedste i Kirahs. Lige siden han var helt lille, har han vidst, at den titel var hans mål. Det er der mange børn, der erklærer. Wasim mente det imidlertid, han træner hård og giver ikke sig selv nåde i sin kritik, resultatet var det han ønskede.

Titlen har været hans længe, selv før krigen kom, herskede der ingen tvivl, den gang var det blot røvere og vilde dyr han bekæmpede i stedet for invaderende soldater.

Når vi er i kamp, sætter jeg pris på, at han er min makker. Han er altid på sin plads, har altid sit våben i hånden, trækker sig aldrig tilbage, mister ikke overblikket og ved end ikke, hvad frygt er.

Før og efter kampen sætter jeg pris på, at det ikke er ham, men Sheik Khaleels datter Atiya, der er vores hærfører. Trods sine enorme evner i kampen har Wasim ikke forståelse for planlægningen af den – eller dens konsekvenser. Han forstår sig ikke meget på taktik, og at bruge list frem fra råstyrke er fjernt for ham. Når det kommer til planlægningen, har han svært ved at forstå, at ikke alle vore soldater er så dygtige som han – og hvis ikke de er, hvorfor det så er et problem, at vi risikerer deres liv i kamp. Sorg er en ting, der ligger Wasim fjernt; at dø i kamp er i hans øjne et godt endeligt, og han har derfor ikke ondt af de faldne. Skulle han endelig blive trist over sit eget tab af en ven, vender han hurtigt den følelse til vrede og kanaliserer den imod årsagen til sit tab.

For Wasim er det ikke nok at være den bedste iblandt krigere. Han bliver rastløs uden et mål. Hele hans liv har handlet om træning og om at kæmpe sig frem til noget, og da han fik det, brugte han de første par uger på at nyde sin sejr til at etablere følelsen af at være den bedste. Derfra indså han, at han havde brug for at nyt mål.

Atiya, sheikens datter, blev hans nye mål. I denne krigstid fungerer hun som vort folks

hærfører. Det er ikke normalt at have en kvinde på den position, men sheikens søn Faris er alt for ung, og Sheiken selv er ikke egnet dertil. Det klæder Atiya at iføre sig soldatens bryske mine og hårde væsen. Hun er dygtig, og mændene følger hende gladeligt i kampen. Der er ingen, som bebrejder Wasim at være tiltrukket af hende.

Det begyndte som begær efter hende og efter medgiften. Han er den eneste, der ikke kan se, at han ikke vil være en passende hærfører. Bliver han gift med Atiya, vil han tage hendes plads. Som det er nu deltager han allerede i sheikens råd, skønt han har betroet mig, at han hader det. Han ser ikke fornuften i deres planer og hader, hvordan de bruger længere tid på diskussionen, end selv slaget varer. Men han gør det for hende. Desto længere Atiya har været hans mål, desto mere er han kommet til at holde af hende. Jeg vil endda driste mig til at sige, at han er forelsket i hende – eller i hvert fald i det billede af hende, han selv har fået dannet sig. Han ser en selvopofrende kvinde, der har tilsidesat alle sine drømme, og alt det hun gerne ville være for at tjene sin far sheiken og hans folk. Han tror, hun lider, at det at være hærfører er den hårdeste byrde, hun i sit liv har måtte bære, og at hendes stolthed blot er skuespil. Han tror at han kan redde hende fra dette ved at gifte sig med hende og overtage pladsen.

Skulle han i sidste ende få Atiya, frygter jeg dog, at det ikke vil være nok for ham. Når sheikens søn Faris bliver stor nok, vil han overtage pladsen som hærfører og siden hen som sheik. Wasim ser en ung dreng, der gør sit bedste og indtil nu har klaret sig acceptabelt i kamp, fordi hans søster tildeler ham de pladser, hans evner tillader ham at bemande – som hun gør det med alle. Det virker ikke sandsynligt, at Faris skulle gå hen og blive en bedre kriger end Wasim, men det er Wasims beslutning om følgen af dette, der gør det utvivlsomt, at Faris – skulle vi nogensinde få fred igen – vil være en bedre sheik. Wasim er i sit stille sind allerede begyndt at overveje, hvordan han skal skille sig af med Faris. Selv skulle det lykkes, tvivler jeg på, at Wasim vil stoppe der, jeg gruer for, at han da ville stræbe Khaleel efter livet. Bliver Wasim vores sheik virker det usandsynligt, at vi skulle få fred. Wasim er ikke en mand, der ville trives i fredstid, og han har konstant brug for nye mål, så han ville vende sig fra forsvar til deciderede

modangreb og derfra videre til krig for ekspansion.

Det værste af det hele er, at Wasim ikke tror, at han gør det for sig selv – han tror i ramme alvor, at alle disse planer er for Kirahs' bedste.

Lejrens mænd respekterer Wasim og nyder hans selskab. Han erklærer mig den bedste iblandt sine venner. Jeg husker ikke helt, hvordan det begyndte, men styrken i vores venskab ligger i dets alder og mængden af oplevelser vi har delt. Jeg er den eneste, han for alvor betror sig til – men i sandhed er den største forskel på Wasim i enerum og ved lejrbalet, hvor højt han taler, og hvor meget hans skåler.

Hvad, han har betroet mig, som andre ikke ved, er disse gale planer, samt hans interesse for Atiya – bevares man skal være blind og døv for ikke at opdage det, men jeg er den eneste, han har fortalt det. Han praler allerede med, hvor uimodståelig hun finder ham, og jeg tvivler ikke på, at han selv tror på det. Imidlertid ved jeg, at han tager fejl. Mere end én gang har Atiya beklaget sig over hans tilnærmelser, når hun ligger i mine arme, skubber hærføreren til side, for kvinden hun en gang var, og fortæller mig om alle sine bekymringer.

Atiya har bragt den elestianske helt med sig til lejren, og Wasim, der kan mærke, at hendes opmærksomhed ikke er på ham, frygter, at det er, fordi hun er tiltrukket af denne eksotiske fremmede, og hans ord om fred, der kan frelse hende fra loddet som hærfører. Han drømmer om muligheden for at duellere med den fremmede; den bedste af vores imod dem bedste af deres. Dermed mener han, at han definitivt kan vise, at vi vil vinde krigen og vise Atiya, at han er værdig.

Essensen af Wasim: Han er Kirahs' dygtigste kriger, men han er ikke noget medfølelse væsen, og han kan ikke sætte sig ind i, at andre ikke er lige så dygtige som han – eller at de er noget værd, hvis de ikke er det. Han lagde planer om at ægte Atiya for at blive hærfører, men forelskede sig med tiden i hende og ønsker bare at hjælpe hende med det hårde lod at være hærfører. Han tror oprigtigt, at hun afskyer det, og at hun vil trække sig tilbage til kvindehverv, når han tager hende til ægte. At blive hærfører er dog kun et springbræt for ham, siden hen vil han sigte efter pladsen som Sheik, men i så tilfælde er både

Faris og Kahleel i vejen. Wasim tror dog oprigtigt på, at det vil være til Sharikans bedste, hvis disse svage mænd bliver afsat.

Essensen af Kahleel: Han er sheiken af Kirahs og hans folk holder af ham og følger ham velvilligt. Han er en mand, der fører sig frem med ord og skarpe tanker. Han er ingen kriger, men han forstår at udvælge de rette, og fra sit sæde styrer han hele landet. For ham er liv det vigtigste, han vil ikke give afkald på ære eller magt, men han nærer intet ønske om at se fjendens død. Han holder af både sin datter Atiya, som han har udnævnt til hærfører, og sin unge søn Faris, som han forsøger at holde sikker. I politiske anliggender lyver og snyder han gerne, men han mener, at dem, han holder af, fortjener sandheden. Han tager også ofte deres dygtigste kriger, og muligvis kommende svigersøn Wasim, med på råd.

Essensen af Atiya: Hun er sheikens datter. Hun har overtaget pladsen som hærfører for sin lillebror Faris, der ikke selv er gammel nok. Hun har lagt kvinden til side for at kunne beskytte sit folk, og hun er ikke bare en dygtig kriger, hun nyder det også. Hun nærer et dybt had til Kirahs' fjender og har ikke meget tålmodighed, hun bliver rastløs, hver gang hun ikke er på slagmarken og har lidet tilovers for dem, der forsøger at undgå den. Hun elsker krigeren Ilkin, men foragter Sharikans dygtigste mand Wasim, der imidlertid forventer at få hende til ægte. Hun tjener sin sheik trofast, men er rasende over hans forsigtighed og forsøg på fredelige løsninger.

Essensen af Faris: Han er sheikens unge søn, og ikke gammel nok til at være hærfører. Hans søster Atiya, der leder soldaterne, har imidlertid alligevel taget ham med i krig. Han frygter krigen, og de ting han ser og gør på slagmarken, men han hungre efter sin søsters og sin fars anerkendelse. Han husker ikke meget af tiden før krigen, men han ønsker sig inderligt fred. Han bærer ikke noget særligt had til fjenden og er ligeglad med, hvem der kalder sig hersker over det land, han nu en gang bor i – så længe han bare kan bo der i fred. Han er den, der er mest åben over for Iliaster, helten er trods alt blot en dygtig kriger. Han er så imponerende, at når han påstår, at han kan redde verden, er Faris næsten tilbøjelig til at tro ham på trods af de andres advarsler.

Kahleel – sheik af Kirahs

”Vil du vide, hvem en mand er, er han den sidste, du bør spørge. Lyt i stedet til dem, der hører ham både klynke og prale.” – Kirahs ordsprog.

Denne karakter er beskrevet af Atiya, Kahleels datter.

Min fader Kahleel Sheik af Kirahs er en stor mand på mange måder. Han skaffede Kirahs folk store rigdomme, før krigen kom. Han lyttede til deres sager og gav dem retfærdige domme, og folket holdt af ham og accepterede ham som familiens overhoved. Han kan slå en handel af med hvem som helst og tale sig fra hvad som helst – hvilket er en god ting, for også hans mave er stor, og han ville ikke kunne besejre en halt hest med sit sværd eller sin bue. Jeg takker de fire barmhjertige guder for, at han har ladet mig, som sin førstefødte, lede sin hær.

Jeg sidder gerne i strategiråd med ham, ofte har han gode tanker, og selv al den vin, han drikker, slører ikke hans list, men alt for ofte tilråder han tålmodighed og forsigtighed, selv når vi har styrken til et angreb. Det vigtigste for ham er at bevare så mange liv som muligt – det er det, folket elsker ham for, og det der irriterer enhver kriger.

Min mor, guderne tage hendes sjæl til sig, lærte mig at være en kvinde. Hun lærte mig blide ord, blikke og bevægelser, og min far lærte mig, hvad han ville lære en søn – og hvad han siden hen har lært Faris, da han endelig fik sin ægtefødte søn. I hans undervisning er der intet omsvøb. Fjenden skelner ikke imellem, hvem de dræber, og alle dør lige.

Da han kaldte mig og min bror Faris til sig for at udnævne mig til hærfører, talte han uden omsvøb. Han fortalte hvor mange, der var døde, navngav dem han vidste, vi havde holdt af, han fortalte os, at vores fjende fra det fjerne Elestania ville tage hele Kirahs fra os og mere til, hvis ikke vi forhindrede det. Han fortalte, at han ikke havde i sinde at overgive sig, og at det ikke var umuligt, at vi alle ville findes vores endeligt førend årets udgang. Han sagde, at det var alt, han kunne byde os, skulle vi vælg at blive og kæmpe for ham – om end han ville gøre alt, hvad han kunne for, at alle der havde kaldt ham herre,

skulle komme levende igennem det. Han forventede til gengæld fuld lydighed. Det var betingelserne han gav os, de samme som han gav enhver, der søgte hans beskyttelse i krigstid. Vi accepterede. Faris var brav og holdt sine tårer tilbage, han har altid ønsket fars accept, og gjort, hvad han kunne for at leve op til de krav, der bliver stillet, det er derfor, far er så stolt over ham. Men far er også alt for beskyttende, Faris er kun en dreng, det er sandt, men vi er altid blevet fortalt, at der ikke er plads til børn i krigstid, alligevel satte far sig imod, da jeg ville tage Faris med på et af vores togter. Tredje gang far forbød mig at tage ham med, ignorerede jeg hans ord og ordre og tog min bror med mig.

Da vi kom tilbage, gik jeg med Faris for at fortælle far om min ulydighed. Khaleel har altid lært os, at diplomati, rænkespil og løgne er for dem, man ønsker at såre eller som man forventer vil såre én. Sandheden er forbeholdt dem, man stoler på. Han fortæller os altid alt uden omsvøb, både de smukke ting, en sheik kan fortælle om, og de grusomme. Jeg gengældte hans tillid og fortalte ham om vores mission, som jeg gør om dem alle. Siden da har han ladet mig bringe Faris med mig, imod løftet om, at jeg ikke vil spare nogen ressource på at holde ham sikker; jeg har ikke svigtet.

Sheik Khaleel styrer hele Kirahs, det har han altid gjort, og selv i krigstiden er det hans pligt. Han ved at man ikke styrer ved at gøre alting selv, men ved at administrere. Han har mændt il hver del kamp, logistik, administration, spejdere og utallige andre poster som jeg ikke interesserer mig for, og han lader dem alle sidde med i hans råd. Når han taler med dem ved man aldrig, hvor meget af det han siger, der er sandt. Efterhånden tvivler jeg, selv når vi taler kun de få betroede – os som i virkeligheden tager alle beslutningerne. De store råd er vigtige for at bibeholde folkets kærlighed, men de er irrelevante for de endelige beslutninger – hvis sheiken har besluttet, hvad, han mener, er rigtigt, skal han nok overbevise dem om, at det var deres egen idé før solnedgang.

På mit sidste togt bragte jeg den største gave med tilbage til min fader, sheiken. Jeg bragt ham vore fjenders store helt, at Kahleel selv kunne vande vores grave med hans livsblod og lade vores storhed blomstre der fra. Men hvad er

takken, jeg får for min indsats? Som altid vælger den højtærede sheik kujonens løsning. Han holder fangen i live og behandler ham næsten som en gæst. Byder ham figer og vin frem for hån og klinger. Og hvilken forklaring får man så? Med en fange som denne kan vi få svar på mange spørgsmål. Har han ære, vil han kunne forklare os, hvorfor de bekriger os og vil kunne hjælpe os med at finde en fredelig løsning, der sikrer så mange liv reddet som muligt – på begge sider af denne fejde. Er han æreløs, vil han røbe deres hemmeligheder, og vores angreb vil have desto mere styrke bagefter. ”*Kun de døde og de hævngherrige vil nyde godt af hans blod på den tørre jord. De levende og de fredsløstne vil nyde det desto mere i hans vener.*”

Kujon! At en sådan mand, kan være min far er mig en gåde.

Kihras' folk:

De kender godt til manden Dubhán, som med en drage ved sin side udråbte sig til deres hersker; siden har de ikke hørt meget til ham og de anser stadig Kahleel som deres øverste hersker, så de har ikke gjort modstand da man påstod at samle Terrosir til ét rige. Siden har mænd fra Elestania meldt sig og indledt en krig med dem på grund af Dubhán, men det er dem der dræber deres mænd og dem der er den sande fjende.

Essensen af Kahleel: Han er sheiken af Kirahs og hans folk holder af ham og følger ham velvilligt. Han er en mand, der fører sig frem med ord og skarpe tanker. Han er ingen kriger, men han forstår at udvælge de rette, og fra sit sæde styrer han hele landet. For ham er liv det vigtigste, han vil ikke give afkald på ære eller magt, men han nærer intet ønske om at se fjendens død. Han holder af både sin datter Atiya, som han har udnævnt til hærfører, og sin unge søn Faris, som han forsøger at holde sikker. I politiske anliggender lyver og snyder han gerne, men han mener, at dem, han holder af, fortjener sandheden. Han tager også ofte deres dygtigste kriger, og muligvis kommende svigersøn Wasim, med på råd.

Essensen af Faris: Han er sheikens unge søn, og ikke gammel nok til at være hærfører. Hans søster Atiya, der leder soldaterne, har imidlertid alligevel taget ham med i krig. Han frygter krigen, og de ting han ser og gør på slagmarken, men han hungre efter sin søsters og sin fars anerkendelse. Han husker ikke meget af tiden før krigen, men han ønsker sig inderligt fred. Han bærer ikke noget særligt had til fjenden og er ligeglad med, hvem der kalder sig hersker over det land, han nu en gang bor i – så længe han bare kan bo der i fred. Han er den, der er mest åben over for Iliaster, helten er trods alt blot en dygtig kriger. Han er så imponerende, at når han påstår, at han kan redde verden, er Faris næsten tilbøjelig til at tro ham på trods af de andres advarsler.

Essensen af Atiya: Hun er sheikens datter. Hun har overtaget pladsen som hærfører for sin lillebror Faris, der ikke selv er gammel nok. Hun har lagt kvinden til side for at kunne beskytte sit folk, og hun er ikke bare en dygtig kriger, hun nyder det også. Hun nærer et dybt had til Kirahs' fjender og har ikke meget tålmodighed, hun bliver rastløs, hver gang hun ikke er på slagmarken og har lidet tilovers for dem, der forsøger at undgå den. Hun elsker krigeren Ilkin, men foragter Sharikans dygtigste mand Wasim, der imidlertid forventer at få hende til ægte. Hun tjener sin sheik trofast, men er rasende over hans forsigtighed og forsøg på fredelige løsninger.

Essensen af Wasim: Han er Kirhas' dygtigste kriger, men han er ikke noget medfølelse væsen og han kan ikke sætte sig ind i, at andre ikke er lige så dygtige som han – eller at de er noget værd, hvis de ikke er det. Han lagde planer om at ægte Atiya for at blive hærfører, men forelskede sig med tiden i hende og ønsker bare at hjælpe hende med det hårde lod at være hærfører. Han tror oprigtigt, at hun afskyer det og at hun vil trække sig tilbage til kvindehverv, når han tager hende til ægte. At blive hærfører er dog kun et springbræt for ham siden hen vil han sigte efter pladsen som Sheik, men i så tilfælde er både Faris og Kahleel i vejen. Wasim tror dog oprigtigt på, at det vil være til Sharikans bedste, hvis disse svage mænd bliver afsat.

Hvordan ser Iliaster ud da han når frem da han bliver taget af krigerne fra Kirahs? Han har tilbagelagt flere lande har talt med troldmænd, bekæmpet drager og forræderi. Beskriv det for de andre inden I går i gang med aktet.

Essensen af Kahleel: Han er sheiken af Kirahs og hans folk holder af ham og følger ham velvilligt. Han er en mand, der fører sig frem med ord og skarpe tanker. Han er ingen kriger, men han forstår at udvælge de rette, og fra sit sæde styrer han hele landet. For ham er liv det vigtigste, han vil ikke give afkald på ære eller magt, men han nærer intet ønske om at se fjendens død. Han holder af både sin datter Atiya, som han har udnævnt til hærfører, og sin unge søn Faris, som han forsøger at holde sikker. I politiske anliggender lyver og snyder han gerne, men han mener, at dem, han holder af, fortjener sandheden. Han tager også ofte deres dygtigste kriger, og muligvis kommende svigersøn Wasim, med på råd.

Essensen af Atiya: Hun er sheikens datter. Hun har overtaget pladsen som hærfører for sin lillebror Faris, der ikke selv er gammel nok. Hun har lagt kvinden til side for at kunne beskytte sit folk, og hun er ikke bare en dygtig kriger, hun nyder det også. Hun nærer et dybt had til Kirahs' fjender og har ikke meget tålmodighed, hun bliver rastløs, hver gang hun ikke er på slagmarken og har lidet tilovers for dem, der forsøger at undgå den. Hun elsker krigeren Ilkin, men foragter Sharikans dygtigste mand Wasim, der imidlertid forventer at få hende til ægte. Hun tjener sin sheik trofast, men er rasende over hans forsigtighed og forsøg på fredelige løsninger.

Essensen af Faris: Han er sheikens unge søn, og ikke gammel nok til at være hærfører. Hans søster Atiya, der leder soldaterne, har imidlertid alligevel taget ham med i krig. Han frygter krigen, og de ting han ser og gør på slagmarken, men han hungrer efter sin søsters og sin fars anerkendelse. Han husker ikke meget af tiden før krigen, men han ønsker sig inderligt fred. Han bærer ikke noget særligt had til fjenden og er ligeglad med, hvem der kalder sig hersker over det land, han nu en gang bor i – så længe han bare kan bo der i fred. Han er den, der er mest åben over for Iliaster, helten er trods alt blot en dygtig kriger. Han er så imponerende, at når han påstår, at han kan redde verden, er Faris næsten tilbøjelig til at tro ham på trods af de andres advarsler.

Essensen af Wasim: Han er Kirahs' dygtigste kriger, men han er ikke noget medfølelse væsen og han kan ikke sætte sig ind i, at andre ikke er lige så dygtige som han – eller at de er noget værd, hvis de ikke er det. Han lagde planer om at ægte Atiya for at blive hærfører, men forelskede sig med tiden i hende og ønsker bare at hjælpe hende med det hårde lod at være hærfører. Han tror oprigtigt, at hun afskyer det og at hun vil trække sig tilbage til kvindehverv, når han tager hende til ægte. At blive hærfører er dog kun et springbræt for ham siden hen vil han sigte efter pladsen som Sheik, men i så tilfælde er både Faris og Kahleel i vejen. Wasim tror dog oprigtigt på, at det vil være til Sharikans bedste, hvis disse svage mænd bliver afsat.

Når de andre spillere fortæller epilog for deres karakterer gør dig da notater om, hvordan Iliaster ville have haft det, havde han kendt til det der skete efter hans afrejse.
